

Türk hâkim sınıfları her sorun ve çelişkiyi, klikler arası mücadeleyi yeni bir şovenizm dalgası yaratarak yönetme, o ekseninde sorunları politize etme yaklaşımına sahiptir. AKP-MHP ittifakının ekonomik ve politik kriz içinde yaşadığı yönetim sorunu her geçen gün ve bir dizi gelişme sonrası daha fazla boyutlanmaktadır. Bu gerçeklik onu her meselede diğer faşist klikleri de bu şovenist yarışın içinde tutmaya yönlendirmektedir. Geniş kitleler yoğun ekonomik sorunlar, ağır politik baskı ve tırpanlanan haklarının yarattığı girdap içinde bu şekilde kuşatılmakta ve çelişkileri bulanıklaştırılmaktadır.

Yeni Demokrasi

25 AĞUSTOS-8 EYLÜL 2021 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 93 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Hak Verilmez Alınır; Zafer Sokakta Kazanılır!

Sadece tespit ve teşhir yapmakla yetinen, genel söylemlerin ötesine geçemeyen bir mücadelenin, özelde sendikal mücadelenin işçi ve emekçilere gerçek bir güven vermesi mümkün değildir. Bu nedenle, sınıfımızın mücadele deneyimleri içerisinde ortaya çıkardığımız bir sloganın bugün daha yüksek bir biçimde altı doldurulmak zorundadır. Hak verilmiyorsa, sokakta kazanılmalıdır.

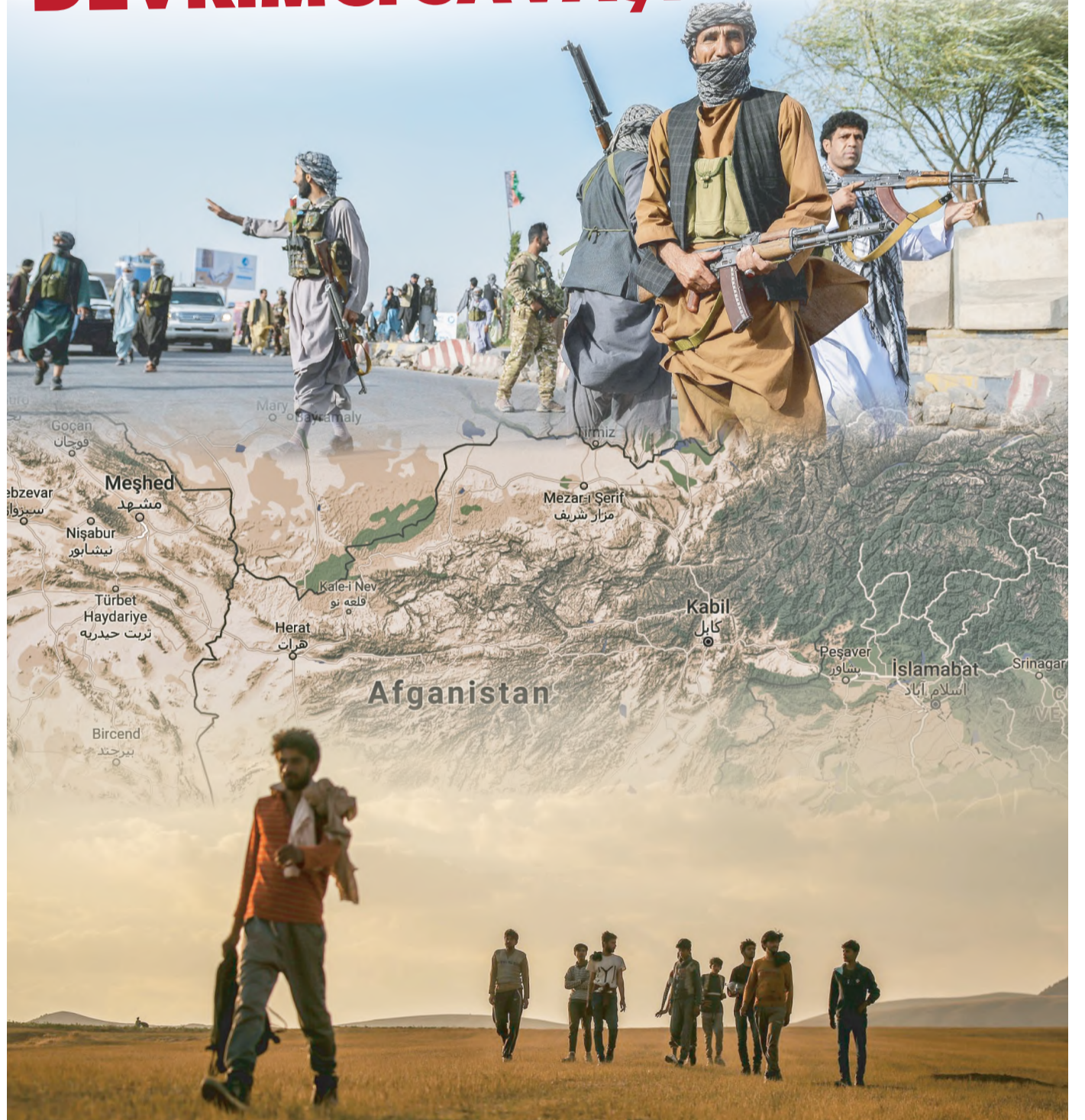
GÜNCEL s.8

1 Mayıs Mahallesi Meydan Okuyuşun Adıdır

Kentsel dönüşüm saldırısına karşı mücadelenin 2 Eylül direnişinin ruhunu taşıması en büyük korku olmaya devam etmektedir. Bu nedendir ki 1 Mayıs Mahallesi'ni kuşatan saldırıların boşa çıkarılma mücadelesi, tarihine, 2 Eylül direnişinin öğreticiliğine, rehberliğine tutunmak zorundadır. Bu en başta bizim sorumluluğumuzdur; halkla birlikte bu tarihi ve mücadeleyi büyütüp zafere ulaştırmak görevimizdir.

EMPERYALİZME VE HER TÜRDE GERİCİLİĞE KARŞI DEVİRİMCİ SAVAŞI YÜKSELT!

10

DÜNYA

işgalcilere mezar olan ülke:
afganistan [1]

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

kaybettiğimizde de
kazanabileceğimizi kavrayalım, büyük
başarılar için öğrenelim

21

KAVGA OKULU

Örnek ve Önder Bir Komünist: Erol
Valkan İldem [Nubar]

Ezidiler Son Fermanı Düşmanlarına Karşı Yazacak!

İŞİD, Haziran 2014'te Irak'ın Musul kentine saldırarak bu kenti ele geçirdikten sonra Ezidiler'in yaşadığı Şengal'e yöneldi. Ağustos 2014 tarihine gelindiğinde İŞİD, Şengal'i ele geçirdi ve burada büyük bir katliama girişti. Ezidiler, Şengal'de yaşadıklarını, daha önceki katliamların bir devamı olarak nitelendirip "74. Ferman" diye adlandırdı.

Ağustos 2014 yılında İŞİD binlerce Ezidiyi öldürdü, binlerce kadın ve çocuğu ise esir olarak götürdü. Bunların bir kısmı İŞİD'liler tarafından çeşitli Arap ülkelerinde köle pazarlarında satıldı, bir kısmı öldürüldü, bir kısmı da tecavüze uğradı. Tarihi katliamlarla, sürgünlerle dolu olan Ezidiler "vatansız kavim" deyimini halen yaşamaya devam ediyor.

Ezidiler, İŞİD'in bu katliamlarına karşı Yekîneyên Berxwedana Şingal (YBŞ) ismiyle öz savunma birlikleri kurdu. YBŞ savaşçıları bugün Şengal'i yeni "fermanlara", katliamlara karşı korumak için örgütleniyor ve savaşıyor.

Ezidi toplumu geçtiğimiz hafta bir katliama daha tanık oldu. Ezidilerin İŞİD'e karşı savaşının komutanlarından Mam Zeki Şengali'nin katledilmesinin yıl dönümünde Şengal merkezi ve bir hastane TC devleti tarafından bombalandı. Şengal merkezine yönelik bombardımanda YBŞ Komutanı Seid Hesên ile yeğeni YBŞ savaşçısı İsa Xwededa ölümsüzleşti. Bir gün sonra, 17 Ağustos'ta Şengal kırsalında yer alan bir hastaneye yö-

nelik savaş uçaklarıyla düzenlenen bombardımanda ise 1'i doktor 8 kişi katledildi. İŞİD'in ardından TC ordusu da Ezidi halkını kendi topraklarında katletme politikasını sürdürüyor.

23 Nisan'da Irak Kürdistanı'nda yer alan Avaşin, Zap ve Metina'da beklediği sonucu alamayan, üst üste ağır kayıplar veren TC devleti, Şengal'de Ezidileri, Rojava'da YPG'lileri bombalayarak "intikam" almaya çalışıyor. Gerilla alanlarında uğradıkları hezimetlere karşılık halkın yerleşim alanlarına saldırılarak hem gözdağı veriliyor hem de bölge halkı gerilladan uzaklaştırılmak isteniyor.

IRAK GÖZ YUMUYOR, TC BOMBALİYOR

TC devletinin Şengal'i bombaladığı esnada Irak Başbakanı Mustafa Kazîmi de Şengal'deydi. Sözde bölgeye dönük katliamları kınamak, Ezidi halkına sahip çıkmak ve Irak hükümetinin bölgeye dönük tutumunu göstermek için gitmişti. Ama bölgede olduğu esnada yapılan saldırıya tepki dahi göstermedi. Konu "çıkarlar" olunca TC devleti bombalamaktan, katletmekten; Irak devleti de bu katliamlara göz yumarak arka çıkmaktan imtina etmiyor.

Mustafa Kazîmi'nin bölgede bulunduğu esnada gerçekleştirilen bombardımana tepki gösteren Şengal halkı hem Irak devletini hem de TC devletini protesto etti. Ezidi kadınların öncülüğünde gerçekleştirilen

eylemlerde "Bilsinler ki üzerimize ateş de bomba da yağdırsalar onlardan korkmuyoruz. Asla boyun eğmeyeceğiz, sonuna kadar direneceğiz. Irak devleti bizi korumayacaksa her gün Erdoğan'ın bombalarına izin verecekse çekip gitsinler o zaman. Düşman iyi bilsin ki ne onları ne de Irak devletini kabul edeceğiz." sözleriyle Ezidiler üzerinden gerçekleştirilen danışıklı dövüşte tepki gösterdiler.

Şengal'i ya da Rojava'yı TC devletinin, emperyalistlerin ve uşaklarının saldırılarından koruyacak olan halkın öz gücünden başkası değildir. 74. fermana karşı direnişi yazan Ezidiler, zulme karşı örgütlenip dilini, kültürünü ve kendini var etmenin mücadelesini veriyorlar. Fermanlara ve katliamlara karşı büyük bedeller ödeyen Ezidiler, son fermanı düşmanlarına karşı yazacak ve kendi geleceklerini belirleyecekler.

Boğaziçi'ne Yeni Kayyum Atandı

Tayyip Erdoğan'ın kararı ile Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü'ne Naci İnci atandı. Özerk-demokratik üniversite talebiyle aylar süren direniş ve tepkilerin yarattığı basınç sonrasında AKP'li Rektör Melih Bulu görevden alınmış ve yerine vekaleten Naci İnci getirilmişti. Naci İnci, Boğaziçi Üniversitesi'nde eylemler sürerken Melih Bulu'nun yardımcısı olarak atanmış ve eylemdeki öğrencilerin yanına gelmişti. Öğrenciler ise İnci'ye tepki göstererek şunları ifade etmişti: "Bu kadar meslektaşınız, öğrenciniz protesto ederken nasıl kabul ettiniz, tutuklu öğrencileriniz varken, onlarca kişi gözaltına alınmışken, 51 öğrenciniz sürüklenerek gözaltına alınırken hiç utanmanız yok mu?" Naci İnci'nin rektör olarak atanması, başta Boğaziçi Üniversitesi bileşenleri olmak üzere

re birçok kesim tarafından tepkiyle karşılandı. Boğaziçi Dayanışması, internet hesabından yaptığı açıklama ile üniversitenin tüm bileşenlerini kayyum rektöre mücadeleye çağırdı: "Boğaziçi Dayanışması olarak tüm bileşenlere çağrımızdır. Kayyum Melih Bulu yerine 12. Cumhurbaşkanı tarafından atanan yeni piyon Naci İnci'ye karşı tüm bileşenlerin ortak mücadelesini örmek için saat 13.00'da Rektörlük önüne bekliyoruz!" Öte yandan Boğaziçi Üniversitesi akademisyenleri, kayyum rektör atanmasına karşı nöbetlerini sürdürürerek Melih Bulu'nun ardından yapılan yeni kayyum atamasına tepki gösterdi. İnternet hesaplarından tepkilerini dile getiren birçok akademisyen, Naci İnci'nin rektör olarak atanmasını kabul etmediklerini ifade etti.

EMPERYALİZM VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞİN DAYATTIĞI GELECEKSİZLİK ve KRİZLER İÇİNDE DEĞİŞİM ARAYIŞI

ABD Başkanı Biden, Trump'un Taliban'la Şubat 2020'de imzaladığı anlaşma ile Mayıs 2021'de Afganistan'dan çekilme planını 11 Eylül 2021'e revize ettiğini ve işgale vesile olan tarihsel günde sürecin tamamlanacağını ilan etmişti. ABD'nin Taliban'a, Afganistan'ı bırakma anlaşması ağustos ortasında hızlı gelişmelerle tamamlanmış oldu. ABD ve Taliban arasındaki anlaşmanın, ABD'nin tümüyle çekilmesine dayanmadığı Afganistan'ın sömürge, yarı-sömürge yapısının yarı-sömürge yapıya kavuşmasını içerdiği söylenebilir. Zira ABD emperyalizminin, Afganistan'da devrimci-demokratik temelde bir anti-emperyalist mücadelenin zoruyla sökülüp atılmadığı, Taliban'ın bu niteliklerden uzak siyasal niteliğinden kaynaklı bir iş birliği ile çekilmenin planlandığı belirtilmelidir. ABD'nin bir süredir bölgesel politikalarında akamete uğrayan, çeşitli çelişkilerin ve çatışmaların içinde rota bulamayan "Sünni" egemen güçlerin hizalandırılma politikasına ivme kattığı görülmektedir. Taliban'ın da bu ittifak çizgisinin bir uzantısı, parçası olarak ele alındığı görülmektedir. Nihayetinde ABD'nin Taliban egemenliğine razı olduğu, bunun önünü açtığı görülmelidir. Taliban; yıkılmış, yağmalanmış, parçalanmış ve kan gölüne çevrilmiş bir emperyalist işgal ve yağmanın sonucunda Afganistan'da hakimiyet kurmuştur. Bu emperyalist yağma ve talanın Taliban'ın taahhütleri ve politik çizgisiyle yarı-sömürgelik koşullarında sürdürüleceği, buna ek olarak işçi-emekçi yığınların kadınların, farklı ulus ve inançların üzerinde gerici bir diktatörlükle süreci öreceği tarihsel deneyimden ve Taliban çizgisinin gerçekliğinde görülmesi gereken yanlardır. Afganistan'da yeni durum halk için olumlu bir gelecek vaat etmiyor. Tam tersi iç çatışma ve mücadelelerin süreceği, Afganistan'ın emperyalistlerin kanlı oyun alanı olarak yeni statüsüyle bir sürece girdiğini gösteriyor.

Afganistan'da oluşan yeni durum kuşkusuz Uzak Asya'dan Orta Asya ve Ortadoğu'dan Kuzey Afrika'ya kadar emperyalistlerin oyun kurduğu, plan yaptığı alanda ciddi et-

kileri olacaktır. ABD açısından Rus ve Çin emperyalistleri ile süren mücadelenin, bölgesel ittifak ve denklemlerin yeniden dizayn edilme sürecinin de işaretleri olarak görülmelidir. Bu tabloda Türk hâkim sınıfları, Taliban ile olan "din kardeşliği" kartını hızla öne sürerek Afganistan'da ABD çıkarlarının sigortası olma rolünü yerine getirme telaşına düşmüştür. ABD'nin çekileceğinin belli olmasından sonra Kabil havaalanının korumalığını üstlenen yani sahada varlığına ihtiyaç duyulan ve bu varlığı sürdürme sözü veren TC devleti, Katar'ın kolaylaştırıcılığı

ve Taliban'la din kardeşliği üzerinden bunu gerçekleştirme peşindedir. Tüm bölgenin dizayn edilmesinde koç başı olma rolünü isteye-bile ve oldukça hevesli üstlenen Türk hâkim sınıfları, bu konumlanışı Afganistan'da da gerçekleştirmeye aynı düzeyde heveslidir. Tüm bu girişkenliğin ve hevesin, onu büyük maceralara daha fazla yakın tuttuğu bölgede istediği rolü alamadıkça bu hevesinin daha fazla kamçilandığı görülmektedir.

TC devleti bir yanda böyle konumlanırken diğer yandan bu konumlanışı sürdürmek için şovenizme daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Aldığı konumlanışın ürettiği mültecilik sorunu ise şovenizmi ürettiği bir alan durumundadır. Askeri saldırganlık ve konumlanma için ürettiği şovenizm, içerde göçmenlere düşmanlık şeklinde sonuçlar üretmekte tüm toplum kesimlerini bu cendere içine sıkıştırmakta, yönetme biçimi olarak bunu kullanmaktadır. Ancak çelişkinin yönetilmesindeki zorluk Ankara Altındağ'da olduğu gibi göçmenlere yönelik yağma, talan eşliğinde linçe dönüşmek-

tedir. Bu durum toplumsal sorunları ve çelişkileri kabartmakta, biriken siyasal-ekonomik sorunlara ve krizlere yeni halkların eklenmesine yol açmaktadır. Şovenizmin, Kürt düşmanlığıyla beslenen damarı ise hiç eksilmekte, çeşitli biçim ve gerekçelerle kabaran şovenizmi Kürt düşmanlığına tahvil etmede Türk hâkim sınıfları zorlanmamaktadır. Büyüyen şovenist histerinin yönlendirildiği esas kanal Kürt ulusuna ve haklarına yönelik düşmanlık olmaktadır. Ülke içinde ve bölgede Kürt ulusal haklarındaki her ilerlemeyi "varlık" zeminine düşman-

li dayanışma, doğa felaketlerinin ulusal birlik sorunu" olduğu gibi argümanlarla karşılanmaktadır. Dere yataklarındaki yapılaşma, alınmayan önlemler, masraflı olacağı için harekete geçirilmeyen ya da tedarik edilmeyen kurtarma araçları ve karşılığında yüzlerce insanın hayatını kaybetmesi faşist kliklerin "şovenizm vuruşması" içinde boğulmaktadır. Doğanın değil devletin yapılaşma ve talan politikasının yarattığı katliam gibi bu sonuç, kimin daha "milli ve yerli" olduğu tartışmasıyla karşılanmaktadır. Yaşanan ağır, trajedik sonucun oluşturduğu öfke tüm halk güçlerinin bu kuşatma altına alınarak en hafifinden parçalanmasına, dağılmasına ya da yanlış bir yöne çekilmesine neden olmaktadır.

Ancak bu çelişkiler baskılanabilir ancak ortadan kaldırılamaz türdendir. Zira her sorunu, yoğunlaşan ekonomik kriz şartları altında halkın cebine el uzatma planına çeviren AKP-MHP faşist bloğu, yönetme becerisi gösterdiği çelişkileri derinleştirmekte ve büyütmektedir. Ortaya çıkan politik sorunları çözmekten uzak, bu sorunların sürekli şekilde ürettiği, klikler arası ve kliklerin kendi içindeki çatışma ve yarılmaların tırmandığı, baş edilemeyen ekonomik krizin açlığı-yoksulluğu ve işsizliği arttırdığı, kontrol altına alınmayan salgının yaşamın tüm alanlarında yoğun bir tedirginlik ürettiği koşullar kitleler için aynı zamanda tırmanan güvensizlik, belirsiz bir gelecek sorunu olarak ortaya çıkmaktadır. Bu birikmiş ve yoğunlaşmış çelişkiler, toplumsal memnuniyetsizlik ve öfke çitasını arttırmaktadır. Geleceğe dair arayış ise bu çelişkiler içinde boy veren irili ufaklı mücadeleler içinde dinamizm kazanmaktadır. Bu arayış içinde en önemli sorun ise kitlelerin dağınıklığı ve örgütsüzlüğüdür. Bu durum faşist kliklerin halkın arayışını manipüle etmesine, kendisine yedeklemesine zemin sunmaktadır. Görev ise kitlelerin derin ve yoğunlaşan çelişkileri içinde ortaya çıkan ve çıkacak olan mücadeleye daha güçlü yön vermektir. Bu sorumluluk aynı zamanda kitlelerin sorunları ve potansiyel hareketi içinde geleceğin temsil edilmesini içermektedir.

lık olarak gören Türk hâkim sınıfları, ırkçı-şoven saldırıları bu kanala akıtarak yönetmektedir. Bu gerici, linççi saldırılarla Kürt ulusunu baskılamaya çalışmakta, ilerici güçleri ise bunun yarattığı korkuyla kuşatmaktadır.

Türk hâkim sınıfları her sorun ve çelişkiyi, klikler arası mücadeleyi nihayetinde yeni bir şovenizm dalgası yaratarak yönetme, o eksende sorunları politize etme yaklaşımına sahiptir. AKP-MHP ittifakının ekonomik ve politik kriz içinde yaşadığı yönetme sorunu her geçen gün ve bir dizi gelişme sonrası daha fazla boyutlanmaktadır. Bu gerçeklik onu her meselede diğer faşist klikleri de bu şovenist yarışın içinde tutmaya yönlendirmektedir. Geniş kitleler yoğun ekonomik sorunlar, ağır politik baskı ve tırpanlanan haklarının yarattığı girdap içinde bu şekilde kuşatılmakta ve çelişkileri bulanıklaştırılmaktadır. Sinop, Bartın ve Kastamonu'da yaşanan "sel felaketi" ile 81 kişinin hayatını kaybetmesi ve onlarca kişinin kaybolmasıyla doğanın talanı, çarpık yapılaşmanın yarattığı açık sonuçlar dahi "milli sorun, mil-

HAK VERİLMEZ ALINIR; ZAFER SOKAKTA KAZANILIR!

Son günlerdeki yoğun ülke gündeminin içinde çok fazla gündemde öne çıkarılmayan hükümet ile kamu emekçi-emeklilerinin 6. dönem TİS görüşmelerinde nihayetinde mutabakat imzalandı. Temmuz sonu ve ağustos başlarındaki yüksek perdeden listelenen Memur-Sen-Türkiye Kamu-Sen'in talepleri yerini; geçmiş dönemleri aratmayan adeta orta oyunla oldubittiye getirilen, hükümetin ekmeğine yağ süren ve aileleriyle birlikte yaklaşık 20 milyon insanı yoksulluğun pençesine mahkûm eden bir anlaşmaya bıraktı. Hükümet yanlısı sarı sendikalar TİS öncesi beraber hareket edeceklerini belirtirken daha AKP-MHP ortaklığının sendikalar nezdinde tüm emekçileri nasıl sattığını ve ittifakları kurduklarını gözler önüne serdi. 23 Ağustos'ta imzalanan mutabakata göre kumu emekçilerine ve emeklilerine 2022 yılı için yüzde 5+7, 2023 için ise yüzde 8+6 oranında zam verilecek. Reel enflasyonun yüzde 35-40 bandında seyrettiği, iş-neden ipliğe tüm tüketim mallarına son bir yılda özellikle yüzde ellileri aşan zam yağmuru yaşandığı, kira, barınma ve enerji fiyat artışlarının zirve yaptığı koşullarda bu zam oranı açık ki emekçilerle dalga geçmek anlamına geliyor.

Geçmiş yıllara göre birkaç rakam fazla zam oranını, 3600 ek gösterge ve sözleşmelilerin kadroya alınma çalışmalarının 2022'de yapılacağını sözünün

alınması ve en nihayetinde sendika aidatlarının 400 liraya çıkmasını olası bir seçim atmosferinde kullanılacak bir argüman haline olarak değerlendirmeye daha şimdiden başladılar. Fakat emekçilerin bu yalanlara daha fazla sabrı kalmadığını söylemek hata olmaz.

TİS süreçlerinde emekçilerin sürece katılımları ve gündemlerindeki yer hiç de iç açıcı değil. Birçok neden olmasına karşın en önemli ve altı çizilmesi gereken nokta emekçilerin artık sendikal yapılara olan güvenlerinin ciddi anlamda yıpranmış olmasıdır. Sarı-yandaş sendikalara üye olan çalışanlar bile destekledikleri hükümetin ve uzantısı sendika yönetimlerinin anlayışlarını, tüm emekçilere nasıl yalan söylediklerini, onları nasıl bölmeye çalıştıklarını ve dahası nasıl sattıklarını daha çıplak görüyor. Gelecekte oluşabilecek toplumsal hareketlilikleri engelleme ve yönetme noktasında süreç özgülünde düzen partileri tarafından daha özel anlam biçilen ve üzerinde çalışılan sendikaların açıktr ki tarihsel rollerini oynamalarını kısa vadede beklemek zordur. Diğer yandan özellikle KESK'in içinde barındığı dinamik ve tecrübeler, olası toplumsal hareketliliklerde daha aktif ve nitelikli yer almasını sağlayabilecek yegâne etken durumundadır. Fakat sonu baştan belli olan TİS sürecini emekçilerin gündemine sokma, tabana söz ve talep hakkı vererek sü-

reci sahiplenme reflekslerinden uzak, sembolik birkaç şehirden Ankara'ya yapılan yürüyüşlerle bu TİS sürecindeki zammı tanımadıklarını cılız da olsa dillendiren KESK, tabanıyla birlikte nitelikli eylemliliklere geçmedikçe emekçilerin yaşam koşullarının günden güne daha da ağırlaşacağı aşikârdır.

Ülkenin hâkim sınıfları ve AKP-MHP ittifakı halka dönük baskıyı, kutuplaştırmayı derinleştirerek yeni saldırı zeminleri yaratır ve daha kalıcı ve derin sömürü ilişkileri organize ederken emek hareketindeki durağanlığın çok fazla uzun sürmeyeceğini söylemek de mümkün. Kamu emekçilerinin yani nihayetinde kendileri de işçi olan memurların ısrarla yıllardır işçi sınıfının mücadelesinden kopartılmaya çalışıldığı ülkemizde ne zaman işçi ve memur mücadelesi birleşse o zaman hak kazanımları olmuş ve bu durum sınıf düşmanlarının en çok korktuğu denklemlerden birisi haline gelmiştir. Mevcut toplumsal görüntüde topyekûn saldırı ancak topyekûn direniş ve mücadeleyle püskürtülebilir; emekçilerin alınteri, yaşama ve geleceği ancak bu yolla savunulabilir. Bu nedenle ve gelecek sürecin hem siyasal hem ekonomik olarak çok daha zor geçeceği öngörüsünden hareketle mümkün olduğu kadar mücadeleleri birleştirici bir perspektif izlemek sınıf sendikacıları için yaşamsaldır.

Mevcut AKP-MHP hükümeti, devletin tüm ideolojik aygıtlarını kullanarak açlığın, yoksulluğun ülkemizde olmadığı yalanını propaganda ederken bunu dile getirenleri ise en basit haliyle soruşturmayla tabii tutuyor. Şu günlerde açlığa-yoksulluğa mahkûm edilmiş insanların öfkesi gitgide keskinlik kazanıyor, mızrak çuvala sığmıyor. Halkın kaybettiklerinden beslenen bir avuç patron, tefeci ve yandaşları saraylarda keyif çatar ve ballı ihaleleri alırken halkı baskı altında tutarak kontrolü elinden çıkarmamaya çalışıyor. Zorlandıkça saldırganlığı da artıyor. Çünkü seslerin çoğalması ve dahası birleşmesinden, çünkü yaptıklarının hesabının sorulmasından o kadar korkuyorlar ki topyekûn ellerinden geleni yapıyorlar. Yapmaya da sertleşerek devam edecekler. Öyleyse bu korkuyu daha da büyütme için örgütlülüklerimizin niteliği yükseltilmeli ve mücadele kitlelerde ete kemiğe büründürülmelidir. Sadece tespit, teşhir yapmakla yetinen, genel söylemlerin ötesine çıkmayan bir mücadelenin, özelde sendikal mücadelenin işçi ve emekçilere gerçek bir güven vermesi mümkün değildir. Bu nedenle, sınıfımızın mücadele deneyimleri içerisinde ortaya çıkardığımız bir sloganın bugün daha yüksek bir biçimde altı doldurulmak zorundadır. Hak verilmiyorsa, sokakta kazanılmalıdır.

DEDAŞ çiftçinin elektriğini kesti: Jandarma camide nöbet tutuyor

HABER MERKEZİ- Nusaybin'e bağlı Zorava köyüne 20 milyon liranın üzerinde elektrik borcu çıkaran DEDAŞ, çiftçilerin elektriklerini kesti. DEDAŞ'ın isteğiyle köy camisine yerleşen jandarma, elektrik kullanımını engellemek için nöbet tutuyor.

Bölgede çiftçilerin elektriklerini kesmesiyle tepkilerin odağında olan Dicle Elektrik Dağıtım AŞ. bu defa da Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Zorava (Günebakan) köyünde sulama kuyularına ait trafoların elektriklerini kesti. Borçlar gerekçe gösterilerek yapılan kesintiler nedeniyle çiftçilerin yaptıkları başvuru ardından hakimliğin verdiği ihtiyati tedbir kararı görmezden geliyor. 4 bin dönüm tarım arazisi olan Zorava köyünde, çiftçilere 600 bin TL ile 2 milyon TL arasında elektrik faturaları kesildi. DEDAŞ'ın faturalarına göre köydeki çiftçilerin

toplamda 20 milyon TL'yi aşkın borcu var.

DEDAŞ'ın talebiyle çiftçilerin kuyuların trafolarına elektrik vererek mısırı sulamasının önüne geçmek amacıyla köyün içine yerleşen jandarma ve korucular cami ve taziye evini de karakola dönüştürdü.

JANDARMA SİVİL ARAÇ KULLANIYOR

3 gündür gece ve gündüz köy camisi ve taziye evinde kalan jandarma ve korucular, sırasıyla hem nöbet tutuyor hem de köylüye ait tarım arazilerinin içinde bulunan trafoları kontrol etmek amacıyla devriye geziyor. Askeri araçların aksine sivil okul servislerini kullanan jandarmanın araçların plakalarını kapatması da dikkat çekiyor.

Adkoturk işçilerinin grevi başladı

HABER MERKEZİ- Tektıda-İş Sendikasının örgütlendiği Indomie Adkoturk'te patronun toplu sözleşmedeki uzlaşmaz tutumu nedeniyle sendika üyesi işçiler bugün greve çıktı. Patron çeşitli oyunlarla grevi etkisiz hale getirmek isterken, fabrika önüne gelen sendika üyesi işçiler ise polis tarafından kalkanlarla itilerek fabrikadan uzaklaştırıldı.

Patronun TİS sürecindeki uzlaşmaz tutumu nedeniyle alınan grev kararı bugün (23 Ağustos) uygulanmaya başlandı. Patron ise grevi boşa çıkarmak için türlü yöntemlere başvurdu. Geçtiğimiz 10 gündür 60'a yakın yeni işçiye işbaşı yaptıran patron, greve çıkılmasına iki gün kala grevin başlangıç günü işçilerin yüzde 98'i işbaşı yaparsa 1 tam maaş, yüzde 50'si işbaşı yaparsa yarım maaş ikramiye vereceğini ilan etti. Dün gece grev

uygulanmasına saatler kala ise 200'ün üzerinde işçiyi, telefonla arayıp "Fabrikada bir durum var" diyerek işe çağırıldı. Gece yarısı fabrikaya getirilen işçilerin bir kısmını çalıştırırken, bir kısmını ise fabrika içinde bekletti. Sabah da patron servis şoförlerine greve katılacağını tahmin ettiği işçileri servislere almamaları talimatını verdi.

Tüm engellemelere rağmen grevi başlatmak üzere fabrikaya gelen işçiler ise polis barikatıyla karşılaştı. Servisleri içeri alan polis, greve katılan işçileri ise kalkanlarla iterek içerideki işçilerden uzaklaştırmak istedi. Çıkan arbedede bazı işçiler yaralandı. Bütün bunlara rağmen 100'e yakın işçi greve çıktı. rına, yarattıkları gerilime, arbedeye rağmen işçiler büyük bir coşkuyla greve başladılar.

DERİTEKS 33. Olağan Genel Kurulu tamamlandı

HABER MERKEZİ- Türk-İş'e bağlı DERİTEKS'in 33. Olağan Genel Kurulu iki günün ardından tamamlandı. Olağan Genel Kurul sonucunda Makum Alagöz yeni dönem DERİTEKS Başkanı oldu.

Türk-İş'e bağlı DERİTEKS'in 33. Olağan Genel Kurulu tamamlandı. İstanbul'da bulunan Petrol-İş Sendikası Genel Merkezinde 2 gün süren genel kurulda mevcut Başkan Musa Servi aday olmadığını açıkladı.

Yeni dönem için tek liste aday oldu. Genel Kurulda 212 toplam delegeden 172 tanesi oy kullandı, 40 delege seçime katılmadı, 5 tane boş oy kullanıldı.

Kurul sonucunda Makum Alagöz 119 delegenin oyunu alarak yeni dönem DERİTEKS Başkanı oldu.

Diğer yandan olağan kurulda da düşüncelerini paylaşan deri ve tekstil işçileri, baraj altındaki sendikalarının geleceği hakkında kaygı duyduğunu belirtti. Yeni yönetimin bu süreci nasıl yöneteceğine dair soru işaretleri oylamada görüldü. Listenin başkan adayı Makum Alagöz 119 oy alırken işçilerin, listedeki isimlere farklı sayılarda oy verdiği görüldü.

Ankara'da milliyetçi saldırı: Suriyelilerin evleri ve dükkanları taşlandı

HABER MERKEZİ- Ankara'nın Altındağ ilçesine bağlı Battalgazi Mahallesi'nde bulunan bir parkta iki grup arasında henüz belirlenemeyen bir nedenle tartışma çıktı. Kavgaya dönüşen gerilimde bıçakla yaralanan Emirhan Yalçın (18) kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetmesi sonrası mahallede toplanan yüzlerce kişi Suriyelilerin ev ve iş yerlerini taşladı, yağmaladı.

SURİYELİLERİN EVLERİ VE İŞ YERLERİ TAŞLANDI

Gerilim artması sonucu mahalleye çok sayıda çevik kuvvet polisi sevk edilirken, mahalleye giriş-çıkışlar sınırlandırıldı. Yalçın'ın hayatını kaybetmesi sonrası mahallede toplanan yüzlerce kişi "tekbir" sesleriyle Suriyelilerin bulunduğu evleri taşladı, işyerlerine saldırdı.

Polis, öğleden sonra mahalledeki Suriyelilerin önemli bir bölümünü otobüslerle

tahliye etti. Polisin erken saatlerde tahliyesi nedeniyle saldırganlarla Suriyeliler karşı karşıya gelmedi. Öte yandan bir Suriyeli vatan- daş "Ne yapalım abla çıktık evden apar topar. İşten izin aldım, ne yapalım. Her yeri kırıyorlar. Bir insan yanlış yapmış ama hepimize olan oldu. Çok insanlar çıktı, ama ablamlar orada kaldı, ne yapalım" diyerek çaresizliğini dile getirdi.

Kızılay Başkanı Kerem Kınık sosyal medya hesabından yaptığı paylaşımda bir çocuğun camdan gelen taşla yaralandığını, ambulansla hastaneye kaldırıldığını ve tedavi altına alındığını belirtti.

Sanal medyada polisin saldırgan kitleyi engellediğine ve bazı noktalarda yönlendirdiğine dair videolar paylaşıldı.

Alevi inancı üzerinden halkın dini duygularını istismar eden şahıs Partizan tarafından cezalandırıldı

HABER MERKEZİ- İstanbul Gazi Mahallesi'nde halkın dini duygularını istismar ederek maddi ve manevi çıkar sağlayan, Aleviliği kullanarak kadınları istismar eden şahıs Partizan tarafından cezalandırıldı.

Partizan tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Alevi inancı üzerinden düzmece bir dergâh açarak, kendini 'Mesih' olarak tanıtan ve ezilen Alevi inancı üzerinden halkı maddi ve manevi istismar eden bir kişiyi cezalandırdık.

Devlet Alevilere yönelik asimilasyon politikalarını çok yönden empoze etmeye devam ediyor.

Gazi Mahallesi'nde kendini 'Mesih' olarak tanıtan bu şahıs, kadınları istismar ederken aynı zamanda Alevi inancı üzerinden, Alevi halkının değerlerini kullanarak kadınlara yönelik istismarı bir inanç istismarıyla gizleme-ye çalışmıştır.

Partizan olarak yapmış olduğumuz araştırmalar ve işlettiğimiz süreç sonucunda bu şahsın söz konusu istismar suçlarını işlediği aynı zamanda çetelerle ilişkide olduğu ve devrimci kurumlara yönelik düşmanca tutumu da tarafımızca netleştirilmiştir.

Tüm bu çalışmalar sonucunda kendisini

uyarmak ve hakkında aldığımız kararı açıklamak için çağırdığımız durumda devrimcileri aşağılayan bir tarz ve üslup ile kendisinin 'dokunulmaz' olduğunu ve istediğini yapacağını, kimsenin yaptıklarına karışamayacağını söylemesi üzerine bu şahıs dövülerek cezalandırılmıştır.

Cezalandırma sonrası bu istismarcı ve 'şarlatan'ın devrimcilerden ve halktan özür dilemesi sağlanmıştır. Emekçi-ezilen mahallelerde, özellikle de Gazi Mahallesi gibi devrimci faaliyetin ve halkın ilerici kültürünün hedeflendiği; devlet, çeteler ve dolaylı uzantıları tarafından birçok gerici çalışmanın yapıldığı bölgelerde bu tür pratiklere asla müsamaha gösterilmemelidir. 'Tekil' ya da 'basit' görünen bu gibi her yoz ve gerici pratiğin arkasında örgütlü bir gericilik mevcuttur. Ne Alevi inancı ve kültürü ne kadın sorunu ne de devrimcilere tutumu bakımından 'masum' olmayan bu gibi örnekler emekçi halkımız da müsamaha göstermemeli ve sessiz kalmamalıdır. Bu gibi istismarcı ve gerici pratiklerin emekçi-devrimcilerin yoğun olduğu mahallelerde boy göstermemesi için halkımız örgütlü mücadeleye katılmalı faşist güçlere karşı olduğu gibi onların uzantısı kişi ve gruplara karşı da devrimci safları güçlendirmelidir."

Meram'da katledilen Hakim Dal'ın yeğenleri saldırıya uğradı

HABER MERKEZİ- Meram'da faşist saldırı sonucu katledilen Hakim Dal'ın çocuk yaşta 4 yeğeni de saldırıya uğradı. Failler ifadeleri alınarak yine serbest bırakıldı

Konya'nın Meram ilçesinde Diyarbakırlı Hakim Dal Kürt olduğu için milliyetçi bir grubun saldırısına uğrayarak

21 Temmuz'da katledilmişti. Katliamın ardından başlatılan soruşturma kapsamında, birden fazla saldırgan olduğu tespit edilmesine rağmen, soruşturma kapsamında yalnızca bir kişi tutuklanmıştı. Cezasızlık politikaları sonucunda bu kez katledilen Hakim'in yaşları 14-16 arasında değişen yeğenleri B.D., E.D., T.D. ve Z.D. milliyetçi saldırıya uğradı.

60 KİŞİ SUÇ İŞLİYOR BİR KİŞİ TUTUKLANIYOR

Kürt oldukları için böyle saldırılarla karşı karşıya kaldıklarını belirten Hamdi, "Muhtar gidip kahveye 'Kürtler böyle böyle' diyerek herkesi toplayıp getirmiş. Olaydan sonra darp raporu da aldık. Saldırgan grup, ifadelerinden sonra serbest bırakıldılar" sözlerine yer verdi.

ADI ZORBALIKLA DEĞİŞTİRİLSE DE 1 Mayıs Mahallesi Meydan Okuyuşun Adıdır!

İşçi ve emekçi yığınların, halkın, mücadele deneyimleri tarihin tozlu raflarında bırakılmayacak denli büyük öneme sahiptir. Katliam da dahil her türlü zorbalığın hedefi haline gelmiş direniş ve mücadeleler, gerçekleştikleri zamanın içinde yaratıkları etkiyle sınırlı kavranamaz. Böyle ele alınıp kavranmaya çalışılması, sadece öykündüğümüz bir mücadele olarak anılması, bu deneyimlerin tarihsel ve güncel önemini azaltır, silikleştirir. Biliyoruz ki deneyimler, çelişkilerin mücadeleye dönüşmesinden doğar! Ve yine biliyoruz ki halkın uzun soluklu mücadelesi yüzlerce, binlerce çarpışmadan geçerek başarıya ulaşır. Deneyim köprüleri kurulmaksızın bu mücadelenin başarıya “götürülmesi” mümkün değildir. Demokratik Halk Devrimi ile çözüme kavuşturulacak çelişkiler varlığını sürdürdükçe mücadelenin açığa çıkardığı her deneyim, anın ihtiyacına yanıt olacak biçimde yararlanan, önümüzü aydınlatan bir meşale görevi görecektir. Hafızasız yaşanmayacağı gibi deneyimlerden kopmuş bir mücadelenin günün getirdiği yeni sorunları çözmesi, geleceğe tutunması, başarılarının kalıcılığı da mümkün olmayacaktır.

Öte yandan faşist diktatörlük sahip olduğu tüm araçlarla halkın mücadelesine ait ilerici ve devrimci olan ne varsa unutturmaya, direnişlerin izini silinmeye, deneyim köprülerini yıkmaya çalışmaktadır. Halkın dire-

niş ve mücadelesiyle anılan yerlerin, katliamların yaşandığı şehirlerin, mahallelerin, köylerin adı, sokaklarına, parklarına, çeşmelerine varana kadar devletin “gücünü” simgeleyen isimlerle değiştirilmektedir. Asimilasyon ve hafızasızlaştırma saldırısının bununla kalmadığını, çok boyutlu biçimde sürdüğünü biliyoruz. Tüm bu saldırılar halkın mücadelelerden geçerek oluşturduğu bilinci, kültürel ve devrimci etkiyi karartmaya, içini boşaltmaya, yol gösterici mücadele deneyimlerini hatırlanmayacak kadar silikleştirmeye yöneliktir. Bu bir savaştır! Mücadele tarihinden, deneyimlerden en ileri düzeyde yararlanmasını bilenler her türlü unutturmaya karşı hep savaşım halindedir. Tarihimizden, halkın mücadelesinden öğrenmeye yönelen her çaba bilinçlerin silahsızlandırılmasına, hafızasız bırakmaya karşı koyuş içermektedir. Bu savaşım süreklidir! Kendi deneyimlerimizden başlayarak işçi ve emekçi yığınların, halkın mücadelesinden öğrenmeyi, bilinçlerimizi deneyim hazinesiyle silahlandırmayı, ele alışımızı ve pratiğimizi buna uygun biçimlendirmeyi güncel bir görev olarak hep önümüzde tutmaktadır. Deneyimlenmiş her süreç, sorunlarla baş etme de çözüm üretici bir yöntem; kolektif öğrenmenin ve şekillenişin vesilesi olmalıdır.

Önümüzde, kırk yılı aşkın bir süre önce devrimcilerin ve halkın müca-

delesiyile tuğla tuğla örülmüş 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşuna, halkın direnişine ve ölümsüzleşenlerimize atfettiğimiz “2 Eylül Festivali” bulunmaktadır. Festival, adıyla halkın direniş ve mücadelesini yaşatmayı önüne koymuştur. Kuruluşuna canla başla katıldığımız, halkın gelişen mücadelesiyle ileri düzeyde bağlar geliştirdiğimiz, misyonumuzu ve görevlerimizi yerine getirmekten bir an olsun kaçınmadığımız 2 Eylül direnişinin ruhunu bugüne taşımaya ve yaşatmaya ahdetmiş festivalin, geçmişten bugüne uzanan bir köprü işlevi görmesi herkesten çok bize sorumluluk yüklemektedir. Festival örgütlenmesinin taşıyıcı kolonu olma yönündeki çabamızın öyküsü bugün değil kırk yılı aşkın bir zaman önce gelişen 2 Eylül direnişinin gücüne ve meşruluğuna yaslanmaktadır.

Bu güç ve meşruluk, halkın en temel hakkı olan barınma sorununu devrimcilerin önderliğinde geniş yığınlar halinde harekete geçerek çözüme kavuşturmak istemesinden doğmuştur. Büyük kitleler halinde kentlerin varoşlarına göç eden topraksız köylülerin, kır yoksullarının barınma sorununu birlik ve dayanışma içerisinde gecekondular inşa ederek çözmeye başlaması burjuva-feodal düzenin başlıca korkusu olmuştur. Ucuz iş gücüne ihtiyaç duyan patron-ağalar ve mafya eliyle halkın bir karış toprak için varına yoğuna “çökülmesine”

“seyirci” kalan devlet, devrimcilerin önderliğinde halkın gecekondulaşma mücadelesi karşısında sessizliğini yıkım saldırılarıyla bozmuştur. Sefalet içerisinde yaşayan halkı soyan arazi mafyasının elinin kırılması, devletten ve dolaylı tüm kurumlarından bağımsız biçimde halkın barınma sorununu çözmeye başlaması patron-ağa devletini korkutmuştur. Böylece burjuva-feodal basın eliyle halkın mücadelesi terörize edilmeye, hedef gösterilmeye çalışılarak yıkım ve katliam saldırısının hazırlığı yapılmıştır.

Patron-ağaların kemik yalayıcısı olan Güneri Cıvaoglu'nun dönemin İçişleri Bakanı Korkut Özal ile yıkım ve katliamdan kısa bir süre önce yapıldığı anlaşılan röportajı 1 Mayıs Mahallesi halkının mücadelesini bekleyen tehlikenin habercisi olmuştur. Cıvaoglu o dönem, “anarşiye” vurgu yaparak toplumun içinde bulunduğu kaos ortamında, kadife eldiven içerisinde sıkılmış demir bir yumruğa ihtiyaç duyulduğunu ve bakanın söylediklerinden bu yönde işaretler aldığını belirtmişti. Nitekim Bakanla yapılan bu röportajın yayınlandığı gün (2 Eylül 1977) 1 Mayıs Mahallesi yıkımın ve katliamın adresi oldu. Yıkım ve katliamın, halkın başını sokacağı gecekonduların yerle bir edilmesinden ibaret olmadığı çok geçmeden anlaşıldı. Dönemin değişen “iktidar” ve muhalefetinin yeminli saldırganlığı sadece halkın başını sokacağı bir gecekonduya

sahip olması üzerinde toplanmıyordu. Halkın briketten yaptığı tek katlı gecekondular katliamla başına yıkılırken Demirel'in muhalefeteyken iktidara geldiklerinde iki katlı gecekondulara af vadetmesi yıkım ve katliam saldırısının amacını saklanamayacak biçimde ele veriyordu. Mesele sadece gecekonduların yapılması ya da kaç katlı olacağı değildi. Halkın yaşam alanlarının devrimci önerilerle ve kolektif biçimde inşa ediliyor olmasıydı. Ve yine toprak rantının halkın gecekondulaşma mücadelesiyle elinden kayıp gitmesi patron-ağaları rahatsız ediyordu. Ancak en büyük korkusu halkın barınma sorununu birlik ve dayanışma içerisinde çözmeye başlamasında köylerde toprak ağalarına, fabrikalarda patronlara karşı mücadeleden ayrılmayan bir bilincin gelişmesinde ve yaşama geçirilmesinde yatıyordu. Halkın bir karış toprakla, başını sokacağı gecekonduya sahip olmakla yetinmeyecek devrimci mücadelesi geliyordu. Önderlik sorununu geniş kitleleri harekete geçirme yeteneği kazanarak "çözmüş" bir mücadele hattının gelişip güçlenmesi patron-ağaların iktidar korkusunu tetikliyordu. Mücadeleyle kazanılmış her hak sahip olunmayan diğer temel hakların elde edilmesinin de önünü açacaktı. Bu nedenledir ki yıkım ve katliam saldırısı halkın ileri attığı her adımı baltalamayı, direniş ve mücadeleleri gelişme aşamasında boğmayı amaçlıyordu. Gecekondular halkın başına bunun için yıkılıyor, panzerler, asker ve polis orduları halkın üstüne bunun için sürülüyordu.

2 Eylül direnişinin Demokratik Halk Devrimi'ne içkin ufku burjuva-feodal düzenin çözüme kavuşturamayacağı temel sorunları devrimcilerin önderliğinde çözüme ihtiyacı halen günceldir. Halk kitlelerinin temel sorunlarını çözüme kavuşturma, haklarını kazanma mücadelesi 2 Eylül direnişinin izlediği yolu takip edecektir.

Bugün etrafı gökdelenlerle çevrilmiş olan 1 Mayıs Mahallesi kentsel dönüşüm de dahil, yozlaştırma ve çeteleşme saldırısıyla, çeşitli sorunlarla kuşatılmış durumdadır. Faşist diktatörlüğün 1 Mayıs Mahallesi üze-

rinde kurduğu baskıyı bir an olsun kaldırmayışi nedensiz değildir. Katliamlar yaşamış, mücadele süreçlerinden geçmiş, devleti karşısına alan direnişlerin taşıyıcısı olmuş bir halkın baskı ve zulmün uzağında tutulması beklenemez. Mahalleye ilk hizmeti karakol inşa etmek olan devlet, aynı devlettir! 1 Mayıs Mahallesi polis ve sayısız panzerin işgali altındadır. Yozlaşmanın, uyuşturucu bağımlılığının devlet eliyle yaygınlaştırıldığı, çetelerin "özgür" bırakıldığı, halkın nefes alamayacak kadar baskı altında tutulduğu 1 Mayıs Mahallesi boyutlanan saldırılara rağmen bugün de devletin korku kaynağı olmaya devam etmektedir. Temel sorunlarını devrimcilerin önderliğinde birleşerek "çözmeyi" öğrenmiş halk yeni mücadele ve direnişleri de bağrında taşımaktadır.

Komprador burjuvazinin daralan rant alanlarını paylaşmak istemeyişi, halkı bezdiren, yaşadığı mahalleyi terk etmeye zorlayan sistemli saldırıları temel sorunlardan birisi olmaya devam etmektedir. Kentsel dönüşüm saldırısına karşı mücadelenin 2 Eylül direnişinin ruhunu taşıması en büyük korku olmaya devam etmektedir. Bu nedenledir ki 1 Mayıs Mahallesi kuşatan saldırıların boşa çıkarılma mücadelesi, tarihine, 2 Eylül direnişinin öğreticiliğine, rehberliğine tutunmak zorundadır. Bu en başta bizim sorumluluğumuzdur; halkla birlikte bu tarihi ve mücadeleyi büyütüp zafere ulaştırmak görevimizdir.

2 Eylül direnişinin tarihsel deneyimleriyle, birikimiyle, mücadelenin dışında çözüm aramayan yönüyle bağımız güçlendirmekten, ondan en ileri düzeyde yararlanmaktan başka bir yaklaşımın sahibi olamayacağımız kesindir. Bu yaklaşım, 2 Eylül Festivaliyle ete kemiğe büründürülmelidir. '77 1 Mayıs'ını adıyla yaşatmaya karar vermiş bir halkın direnişi layıkıyla yaşatılmalıdır. Adı zorbalıkla değiştirilse de 1 Mayıs Mahallesi meydan okuyuşun adıdır. 2 Eylül festivali tarihimizin, ufku geleceği kazanmaya çevrilmiş direnişimizin, ölümsüzlerimizin dile gelişidir!

Gülsuyu ve 1 Mayıs mahallelerinde festival çalışmaları sürüyor

HABER MERKEZİ- 29 Ağustos'ta Gülsuyu Nurettin Sözen Parkı'nda, 4-5 Eylül tarihinde 1 Mayıs Mahallesi Deniz Gezmiş Parkı'nda yapılacak festivallerin çalışmaları sürüyor.

Gülsuyu-Gülsuyu Güzelleştirme Derneği'nin çağrısıyla yapılacak olan festivalin çağrıları bildiri dağıtımı ve afiş çalışması şeklinde sürüyor. Kapı kapı dolaşarak halkı festivale çağıran der-

nek üyeleri, uyuşturucuya ve çeteleşmeye karşı mücadele edilmesi gerektiğini ifade ediyor

1 Mayıs Mahallesi'nde "2 Eylül Kuruluş Festivali"nin çalışmaları da Partizan tarafından başlatıldı. Mahallenin farklı bölgelerinde Partizan imzalı bildirilerin dağıtımı gerçekleştirilirken, 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluş sürecine dair anlatımlar yapılıyor.

Berkin Elvan'ın ailesine soruşturma

HABER MERKEZİ- Gezi Parkı eylemleri sırasında polisin attığı gaz fişegi nedeniyle 269 gün komada kaldıktan sonra 16 yaşındayken hayatını kaybeden Berkin Elvan'ın anne ve babası hakkında 'Cumhurbaşkanına hakaret' suçlamasıyla soruşturma başlatıldı. Soruşturmanın 9 Aralık 2020'de görülen davanın ardından Çağlayan Adliyesi önünde aile tarafından yapılan basın açıklamasında kullanılan ifadeler olduğu ileri sürüldü.

Independent Türkçe'den Can Bursalı'nın haberine göre; Duruşma savcısının koronavirüse yakalanması nedeniyle 8 dakika süren duruşmadan sonra Çağlayan Adliyesi'nin önünde yapılan açıklama-

mada, anne Gülsüm Elvan ve baba Sami Elvan, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın Başbakan olduğu dönemde yaptığı bir mitingde Gezi Parkı eylemleriyle ilgili yaptığı açıklamada, "Diyorlar ki 'Polise talimatı kim verdi?' Ben verdim" sözlerine atfı yapmıştı.

"ERDOĞAN, ÇOCUĞUMU BENDEN ALDIN BARI CEZAYI VER"

Anne Gülsüm Elvan, adliye önündeki açıklamasında şunları söylemişti:

"7 yıldır beklediğim adalet bir türlü gelmedi. Ben istiyorum o adaleti. Yargılansın. Recep Tayyip Erdoğan, çocuğumu benden aldın bari cezayı ver. Yeter artık, ben adalet istiyorum."

Yeni Eğitim-Öğretim Yılına Girerken..

“Aradığınız Eğitim Hakkına Şu Anda Ulaşamıyoruz”

Koronavirüs pandemisi delta varyantı başta olmak üzere çeşitli varyant ve mutasyonlarla varlığını sürdürmeye ve toplumsal yaşamı etkilemeye devam ediyor. Emperyalist-kapitalist sistem, ilaç tekelleriyle birlikte her ne kadar aşılama yapılmışsa da dünyada halen aşıya ulaşım noktasında ciddi sorunlar yaşanıyor. İlaç tekellerinin aşıda patenti kaldırılmayışının milyonlarca insanın aşıya ulaşamamasındaki rolü bilim insanlarıncı vurgulanıyor. Salgının toplumsal bir sorun olduğundan hareket eden bilim insanları çözümün de ancak tüm dünyada yaygın ve hızlı aşılanmanın sağlayacağı “toplumsal bağışıklık” ile çözülebileceğini belirtiyor.

Ne var ki gerek emperyalist-kapitalist sistem gerekse de ülkemizdeki yerli uşakları Türk hâkim sınıfları salgın krizini halk için berbat bir biçimde yönetmekle kalmamış bu krizi dahi sistemin çıkarları doğrultusunda değerlendirmişlerdir. Salgının yıkıcı etkisi kâr ve rant odaklı örgütlenen sağlık sistemini büyük bir çöküşe götürdü. İşçi ve emekçiler, yaşam hakları hiçe sayılarak hiçbir önlem alınmaksızın patronların geleceği uğruna zorla çalıştırıldılar. Milyonlarca insan ve özellikle de genç işsiz kaldı. En yakıcı olarak gençliğin yaşadığı gelecek kaygısı, daha toplumsal bir gerçekliğe ve tehlide dönüştü.

Salgın döneminde yaşananlar yalnız bunlarla da sınırlı kalmadı. Milyonlarca öğrenci “eğitim hakkı”ndan yoksun bırakıldı. Salgının henüz başında eğitimin her kademesinde (ilkokul, ortaokul, lise ve üniversite) örgün eğitime ara verildi. Bir süre sonra “online, uzaktan” eğitime geçiş yapıldı. Halihazırda zaten niteliksiz, anti bilimsel ve paralı olan eğitim sorunları pandemi sürecinde daha da derinleşti. Uygulamalı eğitimin zorunlu olduğu bölümler dahi online eğitimle yapılmaya çalışıldı. Salgın süresince patronlara “dev kurtarma paketleri” açıklanırken eğitim hakkını güvence altına almak adına hiçbir

bütçe ayrılmadığı gibi bir yol haritası da belirlenmedi. Eğitim Bakanı kendi alanını ilgilendiren “okullar ne zaman açılacak?” sorusuna dahi cevabı Cumhurbaşkanlığı Erdoğan’dan bekledi. Nitekim eğitim politikalarındaki “kriz ve yönetememe” hali Eğitim Bakanı Ziya Selçuk’un istifasıyla sonuçlandı. Benzer istifalar S. Soylu ve B. Albayrak’tan da gelmişti. Bu istifalarla sistemin, kendi açmazlarını ve yönetme krizlerini kişilere mâl etme hesabı yaptığı aşikardır. Eğitimdeki sorunlar yeni bakanlarla çözülemeyecek kadar derin ve kökleşmiş bir durumda. En basit ve “ulaşılabilir” olarak görülen online eğitime ulaşmak dahi bir ayrıcalık halini aldı. Milyonlarca öğrenci bu eğitime dahi bilgisayar ve internet gibi teknik altyapı eksiklikleri, aslında yoksulluk nedeniyle ulaşamadı. Söz konusu eğitime ulaşılsa dahi müfredat niteliksiz ve bilimsellikten uzak oldu. Eğitim hakkı milyonlarca öğrenci için geçtiğimiz iki yıl boyunca “haya” olarak kaldı.

Türk hâkim sınıfları ve devletin dümenindeki AKP bu süreçte yaşanan sorunlar konusunda umursamaz bir tutum izledi. Deyim yerindeyse attığı adımlarla eğitim hakkını kendi kaderine terk etti. Rant ve kendi çıkarları söz konusu olduğunda “turistlerin karşılaşacağı herkesi aşılacağız”

önlemler alınarak eğitime devam edilmesine dönük adımlar atılabilirdi.

Tam tersine salgının durumuna göre kimi zaman birkaç hafta açık kalan okullarda, öğrenci velilerine “Çocuğumuz hastalanır ise sorumluluk bizdedir.” Anlamına gelen formlar imzalatıldı. Yine aynı süreç içerisinde egemenler öğrencilerin okula gönderilip gönderilmemesinin ailelerin inisiyatifine bıraktığı açıklandı.

Özellikle AKP’nin iktidar dümeninde olduğu yıllar boyunca “dikiş tutmayan” eğitim sistemi, pandemi sürecinde çöküşü yaşadı. Mevcut eğitim sisteminin zaten geleceksizlikten ve ucuz iş gücünden başka bir şey vadedemeyen niteliği yeni işsizler ordusunu güçlendirmek ve en temel haklardan olan eğitim hakkını gasp etmekten öteye geçemedi. Bu koşullarda milyonlarca öğrenci belirsizliğin ortasında “eğitime nasıl ulaşacağız?”, “okullar açılacak mı” soruları eşliğinde yeni döneme giriyor.

Salgının seyri dördüncü pik ile yeniden ağırlaşırken okulların açılıp açılmayacağına dair tartışmalar da

retim döneminde örgün programlarda “yüz yüze eğitime” başlanması için yürütülen çalışmalar

hakkında bilgilendirme yapıldı. “yapılan açıklamada salgının dinamik

bir süreç olduğu göz önünde bulundurulduğunda, üniversitelerin ilgili kurulları tarafından salgının bölgesel ve yerel seyrine göre farklı programların farklı uygulamaları özelinde planlama yapılması gerektiği vurgulanırken “nasıl” sorusuna ise kayda değer bir açıklama getirilmedi. Okulların “gerekli koşullar altında” açılacağı ilan edilse de nasıl bir plan-program yapıldığı halka açıklanmadı. Geçtiğimiz günlerde eğitime dair sorulara bir yanıt da Sağlık Bakanı Fahrettin Koca’dan geldi. Yaptığı açıklamada “Velilere ya aşı ya da PCR testi zorunluluğu getirilebilir.” diyen Koca yine tüm sorumluluğu öğrencilere ve velilere bırakacaklarının işareti verdi.

Salgın ile birlikte eğitim hakkının gaspı “normalleştirilirken” eğitime ulaşım da egemenlerin herhan-

gi bir hazırlığının olmadığını söylemek mümkün. Milyonlarca öğrenci bir belirsizliğin içerisinde yeni eğitim-öğretim sürecini karşılıyor. Niteliksiz, piyasacı ve anti-bilimsel eğitim sistemi pandemi ile birlikte zaten çürüyen yapısı daha da derinleşiyor. Egemenler, gençler ve öğrenciler için geleceği daha da koyu bir biçime büründürüyor. Buna karşı yeni dönemde eğitim hakkının kazanılması için mücadele etmek, örgütlenmek, geleceğimizi çalan egemenlere karşı özgürlüğümüzü savunmak esasımız olmalıdır.

açıklaması yapan egemenler eğitime gelince tüm sorumluluğu velilere ve öğrencilere bıraktı. Oysa pandemi nedeniyle kapatılan okullarda, pandemiyin seyrine göre gerekli bütün

gündemdeki yerini koruyor. Eğitim hakkına erişimin “güvenli” bir şekilde sağlanması noktasında henüz somut adımlar atılmış değil. YÖK (Yüksek Öğretim Kurulu) 2021-2022 eğitim-ög-

İşgalcilere Mezar Olan Ülke: AFGANİSTAN (III)

ABD'nin Afganistan yenilgisi, dünya siyasetinde bir dönemin kapandığının işareti sayılabilir. Yukarıda değindiğimiz üzere Afganistan ve Irak işgalleri ABD açısından yalnızca bir başlangıçtı. O süreçte ABD işgallerini çok daha geniş bir coğrafyaya yayarak dünya üzerindeki egemenliğini perçinlemeyi, tek kutuplu ve ABD hakimiyetine dayanan bir küresel düzen tesis etmeyi amaçlıyordu. Bu proje ilk olarak Irak halkının direnişi ile başarısızlığa uğramıştı. ABD, Irak'tan sonra işgal sırasının hangi ülkeye geleceğini tartışırken halkın direnişi nedeniyle Irak'ta tam bir batağa saplanmıştı. Ardından Ortadoğu'yu ABD açısından dikensiz bir gül bahçesine çevirmeyi amaçlayan BOP da Suriye'de Esad rejiminin devrilememesi nedeniyle rafa kaldırılmıştı. Özel olarak Ortadoğu'da genel olarak da dünyada Rusya ve Çin'in yükselişi nedeniyle, ABD hegemonyası gerilemeye başlamıştı. ABD'nin dizayn etmeye çalıştığı birçok yarı-sömürge ülke Rusya ve Çin'in etki alanına girmişti. Son Afganistan yenilgisi ise ABD'nin 11 Eylül saldırılarının ardından devreye koymuş olduğu stratejinin başarısızlığa uğradığının en net göstergesi oldu. Artık ABD gerileyen bir güç olduğunu, "rakipsiz" olmadığını iyice görmüş ve stratejilerini de bu gerçeğe uygun hale getirmeye başlamıştır. Dolayısıyla Afganistan'ın işgali ABD açısından ne kadar iddialı bir politik hamle idiyse Afganistan'dan çekilişinin de o denli önemli sonuçları olmuştur.

AFGANİSTAN'I BEKLEYEN GELECEK?..

Peki işgalin sonlanmasının ardından Afganistan'ı nasıl bir gelecek beklemektedir? ABD'nin çekilmesinin hemen ardından Taliban kukla Gani rejimine etkili darbeler vurmaya başlayarak kontrol ettiği alanları beklenmedik bir hızla geliştirmeye başlamıştır. Şimdiden başkent Kabil dahil ülkenin çok büyük bir bölümü Taliban'ın kontrolü altına girdi. ABD ve NATO'nun fiili desteğinin olmadığı bir koşulda kukla Gani rejiminin Taliban karşısında ayakta kalması mümkün değildi ve Gani ülkeden kaçıp gitmeyi tercih etti.

Öte yandan gerici bir iç savaş sürerken emperyalistlerin Afganistan'ın hakimiyeti uğruna rekabetleri de tüm hızıyla sürdü. Nitekim Rusya ve Çin, ABD'nin çekilmesiyle oluşan boşluğu doldurmak adına hemen harekete geçtiler. Bu iki emperyalist gücün de stratejilerinde Afganistan önemli bir yere sahiptir. Her iki devlet de Orta Asya'daki hakimiyetlerini pekiştirmek adına Afganistan'ı denetim altına almaya çalışmaktadır. Yine Afganistan'ın sahip olduğu yeraltı ve yerüstü kaynakları da Rusya ve Çin'in iştahını kabartmaktadır. Özellikle Çin'in gitgide büyüyen sanayisi için hammadde ihtiyacı sürekli artmaktadır. Nitekim Çin'in bu ihtiyacı kapatabilmek adına hammadde açısından zengin olan yarı-sömürgeleri nüfuzu altına almak için nasıl yoğun bir çaba harcadığı da bilinmektedir. Çin, "kuşak-yol" gibi projelerle bu tür ülkelere büyük bir sermaye ihracı gerçekleştirmekte

ganistan'ın daha fazla istikrarsızlığa sürüklenmesini istememektedirler.

Bu hedefler doğrultusunda Çin ve Rusya Afganistan'da inisiyatif ele geçirebilmek adına hem Taliban'la hem Gani rejimi ile ilişkilerini geliştirmeye çalıştılar. Son gelişmelere kadar Taliban ve Gani rejimini kendi çıkar ve planları doğrultusunda masaya oturarak Afganistan'daki sürecin kendi denetimleri altında yürütmesini sağlamaya çalıştılar. Ancak hem Çin hem Rusya kısa vadede iktidarı ele geçireceği belli olan Taliban'la ilişkileri geliştirmeye daha da özen gösterdiler. Çin'in bu hususta oldukça atak davrandığı, Taliban'la görüşmeler yaptığı hatta Taliban heyetlerini Pekin'de ağırladığının altını çizmek gerekir. Çin son dönemde ilişkilerini geliştirdiği Pakistan aracılığıyla Taliban'ı etkisi altına alabileceğini hesaplamaktadır. Ayrıca Çin, Afganistan'ın imarı için 64

rini çekmek zorunda kalsa da ABD de Afganistan'dan vazgeçmiş değildir. Zira ABD'nin Afganistan'ın zengin kaynaklarını Rusya ve Çin'e bırakmaya hiç niyeti yoktur. Bunun yanında ABD'nin Rusya ve Çin'in kuşatılması stratejisinde Orta Asya bölgesi büyük önem arz etmektedir. Bu sebeple ABD, Afganistan'daki etkisini alabildiği ölçüde korumaya çalışacaktır. Zaten Afganistan'ın kaybı ile ABD Orta Asya'da önemli bir mevziisini yitirmiştir. Yine de bu kaybı telafi edebilmek adına bölgedeki diğer ülkelerde (özellikle Tacikistan-Özbekistan gibi Orta Asya Türki cumhuriyetlerinde) üst kurmaya çalışmaktadır. Böylece Afganistan'a da müdahale etme şansı elde edebileceğini, Çin ve Rusya'yı dengeleyebileceğini hesaplamaktadır. Ancak Rusya arka bahçesi olarak gördüğü bu bölge ve ülkelerde ABD'nin yeni bir üs kurmasına katiyen karşı çıkmaktadır. Dolayısıyla ABD'nin bu planını devreye sokabilmesi de pek mümkün görünmüyor.

ABD için Afganistan'ın kaybı Taliban'la kimi anlaşmalar yapmasına engel değildi. ABD, çekilmeden önce yaptığı görüşmelerde Taliban'ı Gani rejimi ile uzlaşmaya ortak bir "geçiş hükümeti" kurmaya zorlamıştı. Böylece ABD, Taliban'ın dengelenebileceğini ve Afganistan'daki etkisini sürdürebileceğini hesaplamıştı. Ancak Taliban, bu tavizi vermeye yanaşmadı. Ve Gani rejimine karşı savaşı sürdürdü. ABD ve NATO'nun etkin desteğinden mahrum kalan kukla hükümet her ne kadar daha fazla sayıda asker ve savaş gereğine sahip olsa da Taliban karşısında varlık gösteremedi. Dolayısıyla ABD'nin Gani rejimine dayanma planı da başarısızlığa uğradı.

TC'NİN AFGANİSTAN'DA ABD UŞAKLIĞI

Türkiye'de AKP'yi doğuran ve iktidara taşıyan hatta RTE'yi BOP eş başkanı yapan uluslararası konjonktür yani emperyalizmdi. ABD'nin Afganistan'dan, Irak'tan askerlerini çekmesi nasıl ki bu sürecin bitişini gösteriyorsa bu aynı zamanda BOP "eş başkanlarının" da görevlerinin bittiğine delalet sayılabilir. Kabil hava alanı görevine talip olunması AKP açısından "hala kullanım sürem dolmadı, daha çok hizmet edebilirim" anlamı da ta-

ve bunları kendine bağlamaktadır. O halde Çin'in Afganistan'a özel bir ilgi duymasında da şaşılacak bir yan yoktur. Ayrıca Çin'in yüksek teknoloji üretiminde önemli yatırımlar yaptığı ve bu alanda ABD'yi yakalamaya çalıştığı da unutulmamalıdır. Bu alanda kullanılan ve stratejik hammaddeler olan ender mineral kaynaklar, Afganistan'da bolca bulunmaktadır. Çin ve Rusya'yı Afganistan'a ilişkin "duyarlı" kılan bir diğer faktör de "güvenlik kaygıları"dır. Rusya Orta Asya'daki; Çin de Uygur Bölgesi'ndeki İslamcı hareketlerin iç savaşa sürüklenmiş, kaos içindeki Afganistan'da üstlenmelerinden, oradan beslenmelerinden çekinmektedir. Bu sebeple Af-

milyar dolar gibi devasa bir kaynak ayırdığını duyurmuştu. Yine Çin'in Afganistan'ı, Pakistan ve Çin'e bağlayacak çeşitli ticaret yolları inşa etme planları olduğu da bilinmektedir. Yani Çin ekonomik gücünü kullanarak Afganistan'ı kendine bağımlı hale getirmeye çalışmaktadır. Rusya arka bahçesi olarak gördüğü Orta Asya'da, Çin'in bu derece etkisini arttırmasından ziyadesi ile rahatsızdır. ABD'ye karşı dünya hegemonyasında aynı kampta yer alsalar da Çin'in Afganistan'da başat aktör haline gelmesini Rusya da istemeyecektir. Yani Afganistan konusunda Rusya ve Çin arasında da bir rekabet yaşanmaktadır.

Diğer taraftan her ne kadar askerle-

şimaktaydı. AKP'nin "Taliban'la görüşebiliriz; ABD ile görüşen bizimle de görüşür, ortak noktalarımız var." mealinde söylediği sözlerin arka planında sınıfsal olarak kardeş oldukları gerçeği vardır. Bu sınıfsal karakter, kendilerinin de Taliban'ın da emperyalizm işbirlikçiliğiyle ilintilidir. Genel olarak dinsel kardeşlik düzleminde ele alınıp ortak noktaları sorgulanırken gözden kaçırılan sınıfsal karakterdir. Aynı sınıfsal karakterde oldukları doğrudur; birisinin kılıçla halktan insanların başını keserken diğeri İHA-SİHA'larla bombalıyor. Biri her türlü baskı ve zulmü Anayasaya dayandırırken diğeri şeriat yasalarına dayandırıyor. Dolayısıyla aradaki fark biçimseldir. Sorunun özü, kendi halklarının emperyalizm tarafından sömürülmesine öncülük etmeleri yani halk düşmanı komprador burjuva-feodaller olmalarıdır. Dini söylemler, benzerlikler, farklılıklar tali yönlerdir. Taliban'ın TC'ye ılımlı söylemelerinin altından da bu sınıfsal kardeşlik yatmaktadır. Aynı AKP'nin söyleminin arkasındaki gerçeklik gibi...

AFGANİSTAN'DAKİ DURUMU VE TALİBAN'I NASIL DEĞERLENDİRMELİ?

Son olarak Taliban'a ilişkin bazı hususlara değinmek gerekir. Taliban 2001 yılından bu yana Afgan halkının ABD işgaline karşı haklı tepkisi ve mücadelesinden beslenerek güçlenmiş ve savaşmıştır. ABD ve NATO işgaline karşı verilen mücadele, önderliğini kimin yaptığı ya da ele geçirdiğinden bağımsız olarak haklı ve meşru bir mücadeledir. Taliban'ın İslami ideolojiyi ya da şeriatı benimsemiş olması yani ideoloji olarak gerici bir hüviyete sahip olması da bu gerçeği değiştirmez. Birçok liberal ve Aydınlanmacı çevre, Taliban'ın gerici bir ideolojiyi benimsemiş olmasını gerekçe göstererek ABD işgalini doğrudan veya dolaylı bir şekilde desteklemiştir. Bu sınıf işbirlikçisi, karşı devrimci bir tavırdır. Zira emperyalistlerin işgaline uğramış bir ülkede, baş çelişki işgalci emperyalistlerle geniş halk yığınları arasındaki çelişkidir. Bu koşullar, halkın işgale ve sömürgeciliğe karşı mücadelesine ko-

münist hareketin ya da devrimci bir ulusal hareketin de önderlik edebileceği koşullardır. Ne var ki emperyalist müdahalelerin de etkisiyle Afganistan'daki iç koşullar

bu yönde gelişmemiştir. Emperyalist işgale karşı savaşmakla birlikte emperyalizmle iş birliğine açık; sınıfsal olarak halk üzerindeki baskı ve sömürüye dayanan gerici bir gücü; Taliban'ı iktidara getirmiştir. Nitekim ABD'nin çekilmesinin hemen ardından Taliban sınıf karakterine uygun olarak başta Çin olmak üzere emperyalistlere göz kırpmaya başlamış ve emperyalist-kapitalist sisteme eklenme isteğinin işaretlerini vermiştir. Dolayısıyla Taliban'ın artık kompradorlaşmaya başladığını da belirtmek gerekir. Yani işgal sonlanmış olsa da Afganistan halkı kan emici emperyalist sömürüye maruz kalmaya devam edecektir.

İşgalden kurtulan Afganistan sömürge, yarı-sömürge yarı-feodal yapıdan; yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya dönüşmüştür. Taliban işgalcilere karşı savaşmasına karşın şimdi tüm emperyalistlerle iş birliği geliştirmektedir. Geçmişte Taliban'ın işgale karşı savaşını "İslami terör" ile yaftalayan, onun modernist teoriye aykırı feodal-dinci yönlerinin anti-propagandasını yapan emperyalistler bugün bu söylemlerini bir kenara atmış ve Taliban'la ilişki için sıraya girmiş durumdadır. Bu, ABD için de geçerlidir. Çünkü ABD, Afganistan çekilirken dahi doğrudan veya dolaylı olarak Taliban'la görüşmeleri sürdürmüş, kendi doğrudan işbirlikçilerinin de yer alacağı yeni bir iktidar sürecini şekillendirmek istemiştir. Süreç ABD'nin çizdiği çerçevede ilerlemese de ABD daha bu sürecin başında Taliban'ın iktidarına esasta yeşil ışık yakmış; daha doğrusu yakmak zorunda kalmıştır.

Taliban, emperyalist işgale karşı savaşılırken dahi emperyalistlerle iş birliği geliştirmenin yollarını aramış, işgalin sona ermesinin ardından ise açıktan emperyalistlerle iş birliğine yönelmiştir. Bunun sonucu olarak önce halka saldırmaya başlamıştır. Taliban'ın bu tutumunun nedenini yine sınıfsal yapısında ve temsil ettiği sınıf ideolojisinde aranmalıdır. Afganistan'daki uyuşturucu ticareti de dahil olmak üzere her türlü sömürü ve ranttan gelir elde eden Taliban, iktidar ol-

masıyla birlikte bu sömürü ve rant ilişkilerinde asıl payı elde eden güç haline gelmiştir. Ve bunun kaçınılmaz sonucu olarak halkı denetim altında tutacak zor aygıtlarını daha kapsamlı ve ülke çapında devreye koymaya başlamıştır.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında; sosyalist ülkelerin bulunmadığı ve proleter hareketin dünyaya çapında zayıf olduğu koşullarda, ezilen ülke ve ulusların genel eğilimi yine emperyalist sistem içerisinde, emperyalist güçlerin bir kesimi ile iş birliği halinde bir "çözüm" arayışı olmaktadır. Afganistan'daki durum bu genel eğilimin bir parçasıdır ve Taliban'ın sınıf karakteri demokratik bir devrime yönelmesinin önündeki engeldir. Dolayısıyla Taliban bundan sonra gerici faşist bir diktatörlük kurmaya, bu yönde bir devlet kurumsallaşmasına doğru yol alacaktır. Bunu başarabilmek için içerde bir dizi katliama yöneleceğini, baskıyı artıracığını ve halkta gelişebilecek demokratik hareketler karşısında zor gücünü kullanacağını söylemek kahinlik olmasa gerek. Meselenin özü, bu baskı ve zorun "şeriat kanunları" ya da "kırbaç" biçimini alması değil sınıfsal karakteri ve onun üzerinde gelişme gösterecek olan gerici-faşist niteliğidir.

AFGANİSTAN SORUNUNDA KOMÜNİST ÖNDERLİK VE HALK SAVAŞI

Sonuçta emperyalistlerin Afganistan'ı hâkimiyet altında alma çabalarının bedelini yine halk ödemektedir. Yıllar boyunca işgalcilerin bombalarıyla katledilen, sefaletle mahkûm edilen, göç yollarına düşen Afgan halkı acı çekmeye devam ediyor. Ve bu acılar bugün Taliban iktidarı altında sürecektir. Afganistan halkı, tarihsel süreçte de defalarca kez kanıtlandığı üzere kendisini boyunduruk altına almaya çalışan işgalcilere teslim olmayacaktır. Ancak bunun yeterli olmadığı da tarihsel süreçte birçok kez kanıtlanmış durumdadır. Afganistan halkının, ulusal ve sosyal olarak gerçek kurtuluşu sağlanmadıkça, emperyalistler ve onların işbirlikçisi yerli gericilerin yaşattığı büyük acıların son bulması da mümkün değildir. Emperyalist işgaller ve gerici iç savaşlar altında uzun yıllar büyük bedeller ödeyen Afganistan halkının bugün şiddetle ihtiyaç duyduğu şey demokratik bir halk devrimidir. Afganistan halkı her ne kadar savaşın (gerçekte emperyalist işgallerin ve gerici iç savaşların) son bulmasını istiyorsa da buna gerçekten son verecek olan komünist bir önderlik ve onun önderliği altındaki halk savaşıdır.

Komünist bir hareket, Afganistan'daki ya da başka bir ülkedeki gelişmelere,

dar burjuva kalıplar ya da kendi ülkesinin egemen siyasi görüşleri üzerinden bakmaz. Komünist hareket her bir soruna Marksizm-Leninizm-Maoizmin (MLM) evrensel teorisi ve sınıfsal gerçekler üzerinden yaklaşır. Bu anlamda Afganistan özgülünde propaganda edilen burjuva modernist ve liberal görüşlerin, asıl gerçekleri gizlemesine; Taliban gericiliği üzerinden "ilericilik", "demokrasi", "insan hakları" kisvesiyle emperyalist-kapitalist gericiğin aklanmasına izin verilmemelidir. Emperyalizmi, işbirlikçiliği, dini ideolojiyi, "şeriat"ı, Taliban'ı ve en genelde Afganistan'ı doğru analiz edebilmek; sorunun sınıfsal nedenlerini açığa çıkarmayı ve bu temel üzerindeki siyasi gelişim uğraklarını ortaya koymayı gerektirir. Unutmayalım ki dünyadaki her bir gericiğin ana kaynağında emperyalist gerici politikası bulunmaktadır. Taliban'ın "şeriat"ı, emperyalist-kapitalist ülkelerin "demokrasi"sinin Afganistan'daki iz düşümüdür.

AFGAN HALKIYLA DAYANIŞMAYI YÜKSELT!

Afganistan'daki gelişmeler içerisinde ilk görülmesi ve öne çıkarılması gereken şey; işgalci ABD emperyalizminin uzun süreli yenilgisi ve emperyalist işgallerin yol açtığı gerçeklerdir. Tüm burjuva manipülasyonlarıyla birlikte ilk elde lanetlenmesi ve hedef tahtasına oturtulması gereken de yine bu emperyalist gericiliktir. Afganistan'daki iç çelişkilerin durumunu, bir anlamda da Taliban gerçeğini -dünü ve bugünüyle- anlamak için de emperyalizm faktörü yerli yerine oturtulmak zorundadır. Zira emperyalizmi, Afganistan'ın ve Taliban gibi güçlerin sınıfsal gerçeğinden kopuk, salt dışsal bir faktör olarak ele almak ciddi hatalara yol açmaktadır. Doğal olarak emperyalist gericiliğe paralel görülmesi ve öne çıkarılması gereken diğer şey; sınıfsal konumu ve gerici ideolojisiyle birlikte Taliban gerçeğidir. Afganistan halkı, gerçek bağımsızlığı ve aynı zamanda sosyal kurtuluşunu ancak bu her iki gerici güce (emperyalistler ve Taliban) karşı mücadelesiyle elde edebilecektir. Dün işgalci ve bu anlamda "dışsal" bir sorun olarak kendini gösteren emperyalizm, bugün kurulan yarı-sömürge ilişkileri içerisinde "içsel" bir sorun olarak ortaya çıkacaktır. Sömürüye, baskıya, faşizm ve gericiliğe karşı olduğu gibi emperyalizme karşı mücadelenin adı da artık kendi ülkesinin hâkim sınıflarına, yerli gericiğe yani Taliban'a karşı bir mücadele biçimini alacaktır. Bu mazlum ve direngen halkla dayanışmayı büyütme de başta devrimci ve komünist güçler olmak üzere tüm dünyaya halklarının omuzlarına yüklenmiş önemli bir görev olacaktır.

KAYBETTİĞİMİZDE DE KAZANAN BÜYÜK BAŞARILAR

Bir hareketin programının, ilkele-
rinin, çalışma tarzının doğrulu-
ğunun ölçütü sonuçta pratiktir.
Eğer hareket amaçlarına ulaşamıyor-
sa, mevzilerinde kayıplar yaşıyorsa,
programını örgütleyemiyorsa dönüp
kendini sorgulamalıdır. Belli alanlarda
yakın zamanda yaşadıklarımız böyle
bir sorgulamaya gereksinim olduğu-
nu göstermektedir.

KAYBEDEN BİZİZ

Mevzi kaybetmek sınıf mücadele-
sinin olağan seyrinde sıklıkla yaşa-
nabilen bir olaydır. Bunların bazıları
bilinçli terk etmek veya öngörüp
kabul etmek biçiminde olabilirken
bazıları yetmezliklerin, yanlışların,
hatalı anlayış hatta çizgilerin sonu-
cudur. Yakın zamanda yaşadıklarımız
bunlardan ikinciye yani yanlış veya
yetmezliklerden kaynaklanan mevzi
kayıplarına işaret etmektedir. Kuşku-
suz bunun genel gerileme ile de bir
ilişkisi vardır; bu anlamda şaşırtıcı
olmadığı söylenebilir. Ne var ki genel
gerilemeye karşı bilinç geliştirmek ka-
dar söz konusu alanlardaki özel gerile-
melere karşı da “çizgi” tartışmaları
yapmak, alanlardaki somut sorunlar
ve durumlar karşısındaki yetmezlik-
leri, dolayısıyla ideolojik hastalıkları
da önem verip incelemek gerekir. Bu
tartışma ve incelemenin geneli özel
içinde kavramaya hizmet edeceği bi-
linmelidir. Herkesin kendini de değer-
lendirebileceği bir tartışma veya de-
ğerlendirme yaptığımız açık olmalıdır.

“Belli alanlarda ve özel” gerilemeler
desek de aslında bir bütün kendimiz-
den söz ettiğimizi bilmek önemlidir.
Çünkü bütünü oluşturan parçaların
her birinde gelişen de gerileyen de ni-
hayet “biz” oluyoruz. Bazen karşılaştı-
ğımız “alan şovenizmi” ya da bilindik
adla “bölgecilik”in; parçaların bütüne
ait olduğunu, söz konusu parçaların
bütünü oluşturan temel unsurlar ol-
duğunu; bu nedenle her bir parçanın
bütüne bağlı olduğu derecede diğer
parçalardan öğrenebileceğini ve öğ-
renmesi gerektiğini kavramamaktan
kaynaklandığını unutmamalıyız. Ko-
münistler belli bölgelerde çalışırlar,
her birinin sorumluluk üstlendikleri
kendi alanı vardır ama onlar kesin-
likle bölgeci olmazlar. Bütün sürecin,

parçaların oluşturduğu bütünün ge-
lişmesinden başka bir gelişme ola-
nağının esas olarak olası olmadığını
bilirler. Böyle olduğu için belli alan-
lardaki mevzi kayıplarına yönelik tar-
tışmamız bütünün tartışılmasıdır; bu
bakımdan her birimizin içinde olduğu
bir tartışmadır

Özetle konu edeceğimiz sorunların
“bize” ait sorunlar olduğu kabul edil-
melidir. Burada sözü edilen biziz...
Mevzileri kaybedenler o alanlardaki
yoldaşlarımız değil onlarla beraber
biziz. “Biz”den kastımız ise bugünkü
bilincimiz dolayısıyla bugünkü ide-
olojik-teorik-politik içeriğiyle tüm ey-
lemlerimizdir.

İlkin şunu belirtelim: olumsuz görün-
se de yeterli ve doğru bir önderlikle
inşa edemediğimiz süreçlerin kayıp-
larla sonuçlanması yeterli ve doğru bir
önderliğin önünü açmak bakımından
iyidir. Yanlışın, yetmez olanın kaybet-
mesi öğrenmeye, yanlış olanı geride
bırakmaya teşvik eder; bu nedenle bu
tür kayıplar olumlu gelişmeler olarak
da değerlendirilmelidir. Kuşkusuz bu
söylemin hakkını vermek belirleyici-
dir. Aksi halde yenilmeyi, mevzi yitir-
meyi kendi başına öğretici bir gelişme
olarak kavramak bir şey yapmamayı,
öğrenmek için çalışmamayı getirme-
melidir. Bu türden bir “diyalektik”
kavrayışın mekanik olduğu, öğren-
menin bilinçli bir eylem dolayısıyla
bir çaba olduğunu ve aynı zamanda
özneyi bilmemek, anlamamak olduğu
açıktır. Kaybettikten sonra yapılması
gerek kayıbın nedenini sorgulamak
ve bu nedeni olabildiğince yalın, açık
hale getirip anlamaktır. Her süreçte,
ister kazanımlarla isterse kayıplarla
dolus fark etmez, her süreçte yanlışları,
hataları kavramak ve aşılmasını sağ-
lamak temel bir önderlik yeteneğidir.
Bize “olumluluklar” üzerinde yapılan
propaganda, önderlik yeteneği bakımın-
dan aslında boşa iş yapmak anlamına
gelir. Çünkü olumluluklar başarılımış,
erişilmiş sonuçların ürünüdür. Oysa
olumsuzluklar başarılmamış, erişilmemiş
sonuçlara işaret eder. Önderlik yeteneğinin
ilk özelliği başarılmamış veya erişilme-
miş olanları görmesi ve bunları he-
defleyen yönelimler; bu yönelimlere

uygun politikalar belirleyebilmesidir.
Bu nedenle en güçlü önderlik tarzı
yenilgilerden, hatalardan, eksikliklerden,
yanlışlardan doğru bilinci çıkartabil-
mektir. Bu nedenle kayıpları tartış-
mak çok önemli ve gerekli bir iştir;
hatta en temel işlerimizdendir.

Kaybedilen mevzilerin aslında takip
edilen veya yürürlükte olan politi-
kanın yani çizginin yani çizginin bir
sonucu olduğunu belirtti. Bundan
hemen savunduğumuz çizginin yanlış
olduğu sonucu çıkartılmamalıdır
tabii ki. Hayata geçen çizgi ile savun-
duğumuz çizginin gelişmesi mümkün
bir olaydır ve az rastladığımız bir
şey de değildir; hayata geçirdiği-
miz çizgi çoklukla savunduğumuz
çizgi olmuyor! Bir genelleme olarak
komünistlerin güçsüzeleştiği, başarısız
kaldıkları süreçlerde pratikte etkin
olan çizginin aslında komünist çizgi
olmadığı, komünistlerin böyle zaman-
larda komünizmin ya da komünist
hareketin ilkelerinden uzaklaştığı,
ilkeleri ihmal ettiği görüşü doğrudur.
Gonzalo Konuşuyor’da, kendisiyle
yapılan söyleşide Gonzalo askeri strateji
ve taktikleri ele alan analistlerin bunu
şöyle ifade ettiklerini söyler: “... ko-
münistler, ilkelerini uyguladıklarında,
hiçbir zaman tek bir savaş kaybetmemiş-
lerdir, savaşları sadece ilkelerini uygulamadıkları
zaman kaybetmişlerdir.” Bazen “ko-
şulların belirleyici olduğu”ndan hareketle
“çizgi doğru olsa da hayata geçirilemeyebilir”
denmektedir. Bu söyleme karşı temel argümanımız

Parçalardaki odaklanmanın bütün tara-
fımıza ve bununla bağlantılı olarak
devrimdeki rollerine göre örgütlen-
me temel çalışma tarzıdır. Buna göre çalış-
tırarak bir yana yumruk sallamaktan uzaklaş-

şudur: Çizgi zaten o koşulların ince-
lenmesinden dolayısıyla koşulların
içinden çıkartılmaktadır, çıkartılmalı-
dır. Koşullar elbette belirleyicidir ama
bu belirleyicilik çizgi oluşurken de ge-
çerlidir! Çizginin oluşturulmasından
sonraki bir süreçten değil tam da en
başta yani çizgi oluşurken de koşullar
belirleyicidir. Nihayetinde devrimci
çizgi dediğimiz şey “incelenmiş ve
kavranmış koşulların değişmesi için”-
dir! Özetle, çizgi dediğimiz şey koşullara
rağmen, koşulların dışında oluştu-
rulan bir şey değildir. Eğer koşullara
uygulanamayan, koşulların belirlediği
genel sonuçlara, gene aynı anlamda
gerçeklere uygun olmayan çizgiden
söz edilmekte ise o çizginin inşasında
koşulların incelenmesi gerçekleştiril-
miş olmalıdır. Bu durumda diyalektik
materyalist yöntemin bir temel özelliği
unutulmuş, ihmal edilmiş olmalıdır.

ABİLECEĞİMİZİ KAVRAYALIM, R İÇİN ÖĞRENELİM!

findan belirlenmesi ve parçaların kitle olarak devrimden çıkarı olan kesimlerin emelleri merkezietçi örgütlenmenin gerçekleşmediği durumda odaklanmak, dört ayakta durmak olanaksızdır.

KOŞULLAR DEĞİŞİR Mİ?

Bu görüşe şöyle bir itiraz gelebilir: koşullar daima değişir dolayısıyla doğru çizgi de değişen koşulların etkisiyle ve koşulların belirleyici olmasından kaynaklı yanlış hale gelebilir. Komünistlerin kaybettikleri mücadelelerde çizginin hatalı olduğunu baştan kabul etmek bu nedenle yanlış değil midir?

Hayır, değildir. Çünkü komünist çizgiyi oluşturan ilkeler koşulların değişmesini de konu eder. Bu nedenle komünistlerin stratejik üstünlüğü kesindir. İşçi sınıfının politik hareketi olarak komünist hareket, koşulların değişmesini kendi aleyhine bir gelişme olarak algılamaz; aksine o var olan koşulların savunucusu, koruyucusu değildir; onun var olan koşullardan hiçbir çıkarı yoktur ve olamaz. Burjuva çizgile-

rin stratejik olarak başarısızlığa mâhkum olmasının nedeni sonuç olarak koşulların değişmemesinden yana olmalarıdır. Geniş ya da dar alanlarda veya süreçlerde burjuva anlayışın koşulların değişmesini kavrayamamasının ve çözümleyememesinin nedeni onun bu verili koşullardan beslenen karakteridir. Mevcut sömürü sistemine son vererek sömürü dünyasına son verecek ve kendisi de ancak böyle kurtulacak olan işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda hareket eden komünistler için koşulların etkisinde kalmak onun varlığıyla çelişir. Bu nedenle koşulların değişimi komünist hareketin daima dikkate aldığı bir olgudur, kendini

bundan yalıtması olası olmadığı gibi bu değişime göz yumması da olası değildir. Kendini koşullardan yalıtma veya değişen koşullara göz yumma komünistlerin hareket tarzı değildir. Bu nedenle koşullardaki değişimler komünist çizginin yaşama geçirilmesi sürecinde değerlendirilmesi kaçınılmaz verilerden biridir. İlkeleri ve koşullardaki değişimleri, gerçekliğin somut biçimlerini göz önünde tutmak nihayetinde bir çizgi sorunudur.

Ayrıca koşulların değişmesinin de nitel ve nitel özellikleri olduğunu vurgulamak gerekir.

Çizgiden söz ederken bunun bir devrim programından beslendiğini de hatırlamak gerekir. Devrim programları belli sınıfların çıkarlarına göre örgütlenmiş sistemlere karşı yine

başka belli sınıfların çıkarlarına göre örgütlenen sistemler yaratmak içindir. Dolayısıyla bir devrim niteliğinde olmadıkça koşullardaki değişimler mevcut egemen sınıfların çıkarlarını içeren sistemi alt üst edecek düzeyde olamaz; egemen sınıfların çıkarlarının gerçekleşme koşullarını alt üst edecek dolayısıyla devrimci çizginin değişmesini getirecek değişimlerin kendiliğinden gerçekleşeceğini düşünmek hatalı bir yaklaşımdır. Komünistlerin önderliğinde olmadıkça, bu anlamda işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda gerçekleşmedikçe koşullardaki değişimler nitel özellikte olmayacaktır. Tabii burada toplumsal süreçlerden söz ettiğimiz unutulmamalıdır. Toplumsal sürecin dışında gerçekleşip toplumları da dönüşüme uğratan farklı türden koşul değişimlerinden söz etmiyoruz; konumuz bunları içermiyor!..

UYANDIRICI TOKAT

Mevzi kaybetmek veya bir mücadele sahasında yenilgi almak, eğer öngörülüp daha büyük kazanımlar için kabul edilmemişse ve bilinçli bir politikanın ürünü değilse ilgili hareketin pratik çizgisinin sorgulanmasını gerektirir, dedik. Bu pratik çizginin söz konusu pratik kapsamında tartışılması temeldir. Kapsamı bu olan tartışmalarda bilinçli olmasa da kayıpların aslında beklenen, olası veya hak edilmiş kayıplar olduğu görülmektedir. Dolayısıyla bu sonucun, içinde olumsuzluk barındırıyor olsa da bir uyanışa yol açması bakımından değerli addedilmesi gerektiği düşünülmektedir. Bu düşünceye hak vermemek mümkün değil. Çünkü koşullara bağlanmış, kendiliğindenciliğin örgüsüne hapsolmuş düşünme biçimlerinin, gücünü aşan mevzilerde de “var olmayı zorunlu gören” yaklaşımların; bunlara yol açan çizginin yenilmesi yapılacak yığınla tartışmadan daha yararlı olabilmektedir. “Bir musibet bin nasihten yeğdir” sözü bize pratikten öğrenmenin birçok kez daha kolay olduğunu öğretir. Uyanışa neden olan bir yenilginin, bir mevzi kaybının değerli olduğunu inkâr edemeyiz.

Şimdi çok rahat bir şekilde kaybettiği-

miz mevzilerde gerçek bir varlık inşa edebilmiş değiliz, diyebiliyoruz. Kuşkusuz buralarda çalışan yoldaşlarımızın emeğini yok saymak ve onların yarattığı ilişkileri değersizleştirmek anlamına gelmemelidir bu söylenen. Aksine tartışmamız tam da bu emeği ve ilişkileri geleceğe taşıyacak niteliğe gelmek için olmalıdır. Bu nedenle buralardaki her yoldaşımızın geleceğe taşınmak istenen değeri anlamak için katkı sunması bizim için belirleyici değerdedir. Gerçek bir varlık inşa edememek, nihayetinde kitlelere dayanan, onlardan beslenen, onlarla daimî bir ilişki içinde gelişen ve var olan bir örgütlülük yaratamamaktır. Bu nitelikte olmasa da buna yaklaşık ilişkiler kurmuş yoldaşlarımız vardır ve olacaktır. Ne var ki bir varlık inşa etmek yani bir örgütlülük yaratmak kişiyle sınırlı güçlü ilişkilerden çok fazlasıdır. Buradaki temel ayırım yukarıda değindiğimiz türden bir politik çizginin örgütlenememesi olmasıdır.

Bu en temel gereksinimdir; kitleler kendilerini geleceğe sürükleyecek, bu devrim içinde etkinleşeceği, iktidar bilinci kazanacağı bir yapıyla beraber özünden kaynaklanan gücü kavrayabilirler. Aksi halde sürüklenmeden gene bahsedilse bile bunun arkasından sürüklenmek, iktidar bilincinden uzak, dolayısıyla yere yakın bir sürüklenme olacağı açıktır. Kitlelere gerçekleri açıklayan, sistemin işleyişini kavramış olarak kitleleri sisteme karşı bilinçlendiren ve en önemlisi onları kendi iktidarı için örgütleyen bir ‘varlık’ olmalıdır. Bu varlığın yaratılması komünist çizginin yaşam bulmasını gerektirir. Çalışmalarımızda sıklıkla eleştiri konusu yaptığımız kitle çizgisi konusu bununla ilgilidir. Kitlelere dönük hemen her çalışmanın değerlendirmesinde neredeyse kesin bir biçimde kitlelerin memnuniyetinden, bu çalışmaların sürekli olmamasından şikâyet ettiklerinden ve kitlelere dönük çalışmaların karşılığını mutlaka bulduğundan söz edilir. Çok tekrarlı bir sonuç olduğundan çıkarım uzun zamandır “gına getiren bir doğru” haline gelmiştir. Oysa bu “doğru” zaten varlığımızın temelidir; bu çıkarımı doğrulamak gibi bir ama-

cımızın olması düşünülemez. Kitlelere gitmek, kitlelerin yanında olmak gibi söylemler komünistlerin başkalarından farkını gösteren bir özellik de değildir. Kitlelere bir anlayış temelinde, doğru kitle çizgisiyle gitmek, diyalektik materyalizmin bilgi teorisini kitlelerle ilişkilerde gerçekleştirmek, bunun somut koşulları üzerine düşünmek ve çalışmakla komünistler başkalarından ayrılır. Kitlelerle kurulan hemen her içtenlikli ilişkinin kuşkusuz olumlu sonuçları görülür; ne var ki bu durum söz konusu ilişkilerin devrimci nitelikte olduğunu göstermez. Bu devrimci ilişkinin verilerinden sadece biridir. Aslıolan ise doğru çizgi temelinde, doğru çizgide var olan iktidar bilincini kitlelere taşıyan, işçi sınıfının nihai çıkarları doğrultusundaki hareketin bilincini yayan ilişkiler kurmaktır.

Yenilgilerden, gerilemelerden, mevzi kaybindan sonra kendimizi kitlelerle ilişkilerimizin niteliği bakımından sorgulamamız ve ürettiğimiz devrimci bilgiyi geliştirmiş olduğumuz ilişkilere yedirmeliyiz.

DENEYİM TEMEL BİR ÖZELLİKTİR

Deneyim elde etmek kuşkusuz bütün süreçlerde değerlidir. Kaybederken de deneyim kazanırız. Bu tür deneyimi ayrıca değerli kılan özellik henüz ulaşamadığımız, sahip olmadığımız doğru anlayış, hareket tarzı, doğru kitle çizgisi hakkında bize özel bir biçimde yol göstermesidir: bize bizdeki zaafı apaçık gösterir. Komünistlerin mütevazı olduğu söylenir ve bu doğrudur. Mütevazıdırlar, çünkü onlar esas olarak başaramadıklarıyla ilgilidirler; sürekli ileriye yürümek, devrimci olmak tam da bundan kaynaklanır. Biliriz ki başarılarımız bizdeki olumlu veya doğru yaklaşımların ürünüdür. Bunlardan ötürü övünmek, bunların yeterli olduğunu varsayarak hareket etmek ne kadar anlamsızsa bunlara zaten sahip olduğumuz bilinciyle dav-

ranmak da aynı derecede anlamlıdır. Bununla beraber komünistlerin amacı kendilerindeki burjuva anlayışlarla sürekli mücadele içerisinde doğru çizgiyi en son ve en yeni sınıf olan işçi sınıfının çıkarlarıyla donanmış olarak onun geleceğiyle tamamen uyumlu diyalektik materyalist yaklaşımı hayata geçirmektir. Yenilgilerden çıkaracağımız dersler bizim için işçi sınıfının çıkarlarını hayata geçirmeye engel burjuva tutumların açığa çıkarılmasıdır. Bunlara gereken önemi vermek burjuva yanlarımıza karşı verdiğimiz mücadelenin ölçütüdür.

BÜTÜN HALİNDE HAREKET ETMEK

Kayıplarımızın temel nedenlerini tartıştığımızda önemli düzeyde bir odaklanma sorunu yaşadığımızı görüyoruz. Odaklanma sorununun iki biçimde gerçekleşebilir: birçok alana yönelmek ve birçok bakış açısıyla hareket etmek. İki durumda da işçi sınıfının çıkarlarını gerçekleştirmekte bir karmaşa olacağı açık olmalıdır.

Birçok alanda olmak veya görünmek alanlar arasında çizgiye uygun ayrımlar yapmamayı ya da yapamamayı içerir. Kitle çizgimiz örgütlenme çalışmalarında alanlar arasında ayrımlar yapmamız gerektiğini savunur. Bunu yapmak gerekir; çünkü dört bir yana yumruk sallamak yumruklarımızın genelde boşa savrulması anlamına gelir. Doğru alanları ve doğru kesimleri saptayarak çalışmak ise etkili olmamızı sağlar. Bunu öncelikle bütün için ele almak ve sıralı adımlarla parçalara yaymak gerekir. Parçalardan başlatılacak ayrımların odaklanmaya hizmet etmeyeceği öngörülebilir; odaklanmayı kendinde, baştan oluşturmamış bütünün bunu parçalarda sağlaması olanaksızdır. Bütünün belirlediği ayrımlara göre hareket eden parçaların üreteceği çalışmalar sonuç olarak bütünün perspektifini dolayısıyla bütünün kendini üretmesini getirir. Bu noktada parçaların kendini

üretmesi bütünle kurulu ilişkiden ötürü daha başarılı ve güçlü olacaktır. Alanların kendi aralarında karşı karşıya gelmesi ve bununla beraber farklı bakış açılarının oluşmasına paralel uzlaşmazlığa doğru giden çatışmaların meydana gelmesi bu yolla daha olanaksız olur. Kitle çizgimizin sürekli ve aslında diyalektik materyalist bilgi üretimine uygun olarak bütünden parçalara ve parçalardan bütüne doğru hareket etmesi de bu yaklaşımla olanaklıdır. Komünistlerin örgütlen-

mede merkeziyetçi bir yapının gerekli olduğunu savunmaları ve demokratik merkeziyetçi ilkeye göre örgütlenmelerinin bir nedeni de budur. Sadece bütün halinde hareket etmeyi sağlayacağı iddiasıyla değil somut koşullardan sağlanacak bilginin devrimci bilgiye dönüştürülerek yaşama geçmesinin bu yolla mümkün olacağı düşüncesiyle de bu ilke savunulmaktadır. Parçalardaki odaklanmanın bütün tarafından belirlenmesi ve parçaların kitle çizgimize ve bununla bağlantılı olarak devrimden çıkarı olan kesimlerin devrimdeki rollerine göre örgütlenmeleri merkeziyetçi örgütlenmenin temel çalışma tarzıdır. Buna göre çalışılmadığı durumda odaklanmak, dört bir yana yumruk sallamaktan uzaklaşmak olanaksızdır. Temelde aynı sorunları, aynı sınıf mücadelesi konularını, aynı sınıf çıkarlarını tartışmak, savunmak ve bunlara göre çalışmalar üretmek için bu tarz üzerinde önemle durmalıyız. Kaybettiğimiz mevziler karşısında parçaların sorumluluğu bu sorunların ortaklaşması bakımından temel alacağımız tartışma konularından biridir. Bunu bütünden başlatmak da aynı konuya dahildir kuşkusuz.

Bu anlayışımıza şunu da eklememiz gerekir: kitle çizgimize uygun biçimde yapılacak ayrımlara göre alanlara yönelmek geniş kitlelere ulaşmanın doğru tek yoludur. Geniş kitlelere ulaşmayı amaçlayan çalışmalar içerdense dışarıya doğru halkalar biçiminde genişleyen bir hareket izlemelidir. Yüzünü geniş kitlelere dönmek ama bunun yaparken kitle çizgisine uygun bir analizle en yakınındakini görememek, en yakınındakine yönelmemek çalışmaları dağıtır ve kitlelerle dağıtık, sistemsiz bir şekilde gitmeyi getirir.

Son yıllarda devrimci-demokratik hareketin ciddi derecede dağılık ve sistemsiz çalışmalar ürettiğini ve bunun sonucu olarak da "kendi kendini

tasfiye" etmekte olduğunu görüyoruz. Bu durum kitle çizgimiz içinde ele alındığında önemli ve halihazırda gereksinim duyduğumuz ciddi sonuçlar çıkacağını söylemeliyiz. Hangi kesimler içinde örgütleneceğimizi kitle çizgimiz temelinde ele almamız ve bütünden başlayan bir doğru yönelime girmemiz zorunludur.

SOMUT KOŞULLARIN BİLGİSİNİ TEMEL ALALIM

Tartıştığımız konunun bir ayağı da kadro problemidir. Kaybettiğimiz mevzilerdeki kadro yetmezliği sonuçtan hareketle de görülebilir. Ne var ki bu yetmezliği temel neden gibi öne almak yanlıştır. Öncelikle bu alandaki yoldaşlarımız alanlarını bilen ve buralarda belli vasıflar kazanmış kadrolardır; bu alanın çalışanları olarak buralardaki somut koşulların bilgisini taşıyanlardır. Kadronun en önemli özelliği bu türden bilgiye sahip olmasıdır. Dışarıdaki başka birisi bu türden bilgiye henüz sahip değildir. Dolayısıyla kitle çizgimizi hayata geçirecek çalışmaların temel unsurları yine aynı alandaki kadrolarımız olmalıdır. Onlarla beraber kitle çizgimize ve yukarıda değindiğimiz odaklanmaya uygun olarak harekete geçecek yoldaşlarımız bu alanlar için "kadro aday" olarak görülmelidir. Kuşkusuz doğru bir odaklanma ve bütünlüklü bir çalışmanın bu adayları daha etkin kılması beklediğimiz, olumlu bir gelişme olacaktır. Bu noktada "kadro bekleme"nin aslında bir zaaf olduğunu, kadro olmanın içini dolduran bilginin, somut koşulların bilgisinin bu alanlarda çalışma yürütmüş yoldaşlarda olduğunu, dolayısıyla "kadro beklentisi"nin gene bu yoldaşların doğru yöneliminde gizli olduğunu savunmalıyız.

Sınıf mücadelesi savunduğumuz çizginin ve ilkelerin yaşama geçmesi, kitlelerle buluşması için büyük fırsat içermeye ve yer yer sunmaya devam ediyor. Bu çizgiye ve ilkelere göre çalışmayanların sonuç olarak başarısız olacakları bizim için nettir. Kaybettiğimiz her yerde büyük fırsatlar var olmaya devam ediyor. Sınıfın çıkarları doğrultusunda düşünmek, hareket etmek ve bunun gerçek devrimci alternatif olduğunu somutlaştırmak için her gelişme özenle incelenmeli ve deneyimli olmanın tüm avantajlarını kullanmalıyız. Çünkü sınıfın kazanmak zorunda olduğu ve elbette kazanacağı bir çalışmanın parçaları; bu devrimci bir misyondur. Bu misyonu taşımanın onurunu taşıyoruz. Bu onuru somutlaştırmanın, güçlendirmenin ve yaymanın kıvancını da yaşayalım.

Kadına Yönelik Şiddetin Kökenleri-II

'Yaşamı belirleyen bilinç değil bilinci belirleyen yaşamdır'; o halde tarihi 'görgücülerde olduğu gibi ölü olgulardan meydana gelen bir toplum olmaktan ya da idealistlerde olduğu gibi düşsel nesnelere düşsel bir faaliyeti olmaktan' çıkaralım. Toplumsal cinsiyet kapsamında yapılan tarih araştırmalarını kurgusal tarih anlayışından kurtararak cinsiyet eşitsizliğinin bir sonucu olan kadına yönelik şiddeti nesnel zeminde kavrayalım.

Cinsiyet eşitsizliği insanlık tarihinin en ücra köşelerine kadar uzanan, tarihsel ve toplumsal kökleri derin bir çelişki olduğundan cinsiyet eşitsizliğinin bir sonucu olan kadına yönelik şiddet de böyle köklü bir tarihe sahiptir. Bu nedenle kadına yönelik şiddetin kökenlerine inerken "cinsiyet eşitsizliği sınırlı toplumların bir ürünüdür ve özel mülkiyetle başlamıştır" denilip geçilemeyecek bir niteliği ele aldığımızı bilmemiz gerekir. Kadına yönelik şiddetin erkeğin eylemi ile sınırlı olmadığını, bu şiddetin bir düzeneğin parçaları gibi işlediğini ve kendisinin de sistemleşerek geliştiğini görüyoruz.

Engels "bir vasiyetin yerine getirilmesi" olarak tarif ettiği Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni adlı eserinde şöyle demektedir:

"Emeğin erişmiş bulunduğu gelişme aşaması ne kadar düşük, toplam emek ürünü ve bunun sonucu, toplumun sahip bulunduğu servet ne kadar az ise kan bağının ağır basan etkisi, toplumsal düzen üzerinde o kadar çok belirleyici görünür. Ama kan bağına dayanan bu toplumsal yapı çerçevesinde, emek üretkenliği gitgide artar; ve onunla birlikte, özel mülkiyet ve değişim, servetler arasında eşitsizlik, başkasının emek-gücünden yararlanabilme olanağı, sonuç olarak, sınıflar arasındaki karışıklıkların temeli de gelişir; bütün bu yeni toplumsal öğeler, kuşaklar boyunca, eski toplumsal kuruluşu yeni koşullara uyarlamak için, bunların arasındaki bağdaşmazlık bir devrimin sonucu verene kadar var güçleriyle etkide bulunurlar." (F. Engels, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, s, 12)

ŞİDDET ŞEYLER ARASINDAKİ ÇELİŞKİLERİ ÇÖZME YÖNTEMLERİNDEN BİRİDİR

Kadına yönelik şiddet de karşımıza "bağdaşmazlık" içeren bir mücadelenin yansıması olarak çıkmaktadır. Egemen olanın "haklı" olarak görülen, bu kapsamda normalleştirilip uygulanan bir eylemdir şiddet. Ge-

nel olarak şiddet ise nereden bakılırsa bakılsın tarihin her aşamasında çelişkileri çözme yöntemlerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır.

Biz şiddeti erkeğin tekelinde bir eylem olarak değil şeyler arasındaki çelişkiyi çözme yöntemlerinden biri olarak kavriyoruz. Dolayısıyla kadın ve erkek cinsinin oluşum sürecinde şiddetin iki yönlü de var olduğunu söylüyoruz. Bugün insan dediğimiz ilkel ana-atalarımız her ne kadar şiddet kavramını, bugün anladığımız anlamda "iyi" ya da "kötü"; "haklı" ya da "haksız" gibi tanımlara varılacak biçimde yargılama bilincine sahip olmamışlarsa da birbirlerine, doğadaki canlılığa veya canlılara karşı kullandılar. Elbette kendileri de şiddete maruz kaldılar; şiddet onlara karşı da kullanıldı. Yaşamın sürdürülmesi, barınma alanlarının korunması, yavruların korunması, gelecek nesillerin yaşayabilmesi, beslenmenin devam etmesi, üremenin devam etmesi veya kendi üreme eyleminin gerçekleştirilmesi vb. bütün bu çelişkilerde ilkel insandan bugünkü insana şiddet, çelişkinin çözülme yöntemi olarak uygulandı, öğrenildi, geliştirildi. Bir türün başka bir türe, bir cinsin başka bir cins, bir canlının başka bir canlıya, bir topluluğun başka bir topluluğa, bir sınıfın başka bir sınıfa karşı kendi çıkarlarını korumak amacıyla uyguladığı eylem olarak ilerledi. Ancak üretim ilişkilerinin gelişimine bağlı olarak toplumların gelişiminde belli bir sınıfın ve aynı zamanda belli bir cinsin hâkimiyeti altında varlığını sürdürmeye devam etti.

KADINA YÖNELİK ŞİDDETİN TARİHSEL VE TOPLUMSAL OLARAK GELİŞMESİ

Kadına yönelik şiddetin kökeni cinsiyet eşitsizliğine dayanmaktadır. Bu sebeple kadına yönelik şiddetin kökenini incelerken esas olarak cinsiyet eşitsizliğinin kökenlerine vurgu yaparız demektir.

Bilindiği gibi kadın hareketinin popüler, önemli yazarları tarih araştırmalarının "mantığını" -çıkış noktası da denebilir- "bugüne kadar tarihi avcılar yazdı; kendi tarihimizi yazmak zorundayız" anlayışıyla geliştirdi. Elbette bu anlayışın haklı bir yanı vardı; çünkü kadın üzerindeki, yaşamın her alanında olduğu gibi ilk köle olmasından doğan ve gelişen haksızlık, tarihteki varlığının da esas olarak inkâr edilmesi biçiminde sistemli bir politikayla şekillendi. Ataerki, kadını tarihten dolayısıyla insanlığın hareketinden silererek onu tarihte etken değil edilgen bir nesne olarak konumlandırarak ürettiği haksızlığı tüm bir tarihe yaydı. Kadının tarihini yazmaktaki tepkisellik de

buna karşı geliyordu. Ancak kısaca şunu söylemek gerekir; cinsiyet eşitsizliğine karşı gelişen bu tepkiye hak versek de tarih incelemeleri düşsel olgularla, istek ve beklentilerle, hayal ve inançlarla yapılamaz. Bilimsel olmak objektif davranmayı şart koşar. Bu objektivite kuşkusuz haklı olanın, tarihin ilerlemesi yönünde hareket edenin tarafsızlığına mahkûmdur; bununla beraber bu tarafsızlık bilime aykırı davranmayı içermez...

Başta feminist akımın temsilcileri olmak üzere bundan etkilenen tüm çevreler "kadının tarihini" yazarken karşıtının reddettiği olgulara sıkı sıkıya tutunarak bir "kadın tarihi" geliştirmeye çalıştı. Bunu yaparken burjuva sınıfların dünya görüşünden kop(a) madı, onun metodunu bilinçli ya da "bilinçsiz" benimsedi. Tarih avcılarının elinden alınırken avcılarla-toplayıcıların ortak tarihi (bunun yerine "gerçek tarih" demek daha doğrudur) tahrif edildi. Erkek egemen burjuva-feodal düzen kadının "eksik etek" olduğu, "saçı uzun aklı kısa" olduğu şahitliğinin dahi geçerli olamayacağı saçmalıklarla kendini tahkim edip "erkeğin doğuştan yönetme kabiliyeti ile doğduğu", "güç ve kudret timsali" olduğu gibi argümanlar sunarak erkek egemen tarih yazıcılığına soyunuyordu. Görülüyor ki tarihteki gerçeklerden, gerçek insanlardan yola çıkılarak bir açıklama yapılmıyordu. İnsanın yerine doğa özneleştiriliyor; henüz bilimler gelişmemişken ve doğa insan için bilinmezlerle doluyken olduğu gibi "doğaüstü doğa türküsü" tutturuluyordu. Feminist yazarlar ise buna tepki olarak geliştirdikleri argümanlarla karşı saldırıya geçerken çok da bilimsel olma kaygısı gütmüyorlardı doğrusu.

Marks, Alman İdeolojisi'nde özetle şöyle demektedir. "(İ)nsanları verili toplumsal bağlamları ile onları var eden mevcut yaşam koşulları içinde" değerlendirme yapmadığımızda "gerçekte var olan insana" ulaşamaz. Yani "insanla insan arasında" aşktan ve dostluktan başka bir "insani ilişki" bilmez, üstelik bunları da idealize eder" (Marks-Engels, Alman İdeolojisi, 51) hale geliriz. Bu sebeple biz cinsiyet eşitsizliğinde çelişkinin iki yönünü de ortaya koyan bir yaklaşımla inceleme yapmak gerektiğine özel vurgu yapıyoruz. Böyle yapılmadığında tarih açındırma çalışmalarının boş inan ve ıvır zıvır ayrıntılarla, düşsel olgularla kurgusal bir hale dönüştüğünü söylüyoruz. Konunun can alıcı noktası şurasıdır; iki dünya görüşünün temel farkı şu yaklaşımda açığa çıkmaktadır: Metafizik yöntemle yapılan incelemelerde kadınla erkek arasında gelişen eşitsizlik kadının iktisadi olarak baskı altına alınmasının nede-

ni olarak görülmektedir. Çünkü orada her şey önce düşüncede vardır. Oysa, tarihsel diyalektik materyalist yöntemde kadın-erkek arasındaki eşitsizlik, kadının iktisadi baskı altına alınmasının nedeni değil sonucudur. Engels şöyle açıklamaktadır: "Kadın-erkek arasında, daha önceki toplumsal durumlardan bize miras kalmış bulunan eşitsizlik, hiçbir zaman, kadının iktisadi baskı altında oluşunun nedeni değil sonucudur" (F. Engels, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, s. 87) Kadın-erkek arasındaki cinsiyet eşitsizliğine dayalı gelişen kadına yönelik şiddetin kökenini bu sebeple kadının iktisadi olarak baskı altına alınması sürecine doğru irdelemek gerekiyor. Toplumların gelişmesi içerisinde kadınların kaybettiklerine, erkeklerin kazandıklarına baktığımızda kadınların esas olarak kaybettiği şeyin sadece cinselliği olmadığını (elbette cinsellik, kadın merkeze konarak tek taraflı olarak kısıtlanmıştır ve kısıtlamanın da nedenleri toplumsal yaşamda gelişen değişimlerle şekillenmiştir) esas olarak toplum yaşamında var olmanın, toplumsal yaşamdaki konumun belirlenmesinin temeli olan üretim ilişkileri içerisindeki yerini kaybetmiştir.

Araç kullanımının hayvandan insana geçişimizde etkisi artık inkâr edilemez, bilimsel bir bilgidir. Yine iş bölümünün ortaya çıkması ve gelişmesi ile birlikte insanın toplum halinde hareket etmeye başlaması, toplumsallaşmaya bağlı olarak daha ileri düzeyde iş bölümünün gelişmesi ve üretim fazlasındaki birikimin özel mülkiyeti geliştirmesi ve mülkiyet bilinci ile birlikte gelişen 'buna kimin hâkim olacağı' sorunu toplumsal yaşamı belirleyen, insanla insan arasında ve kadın-erkek arasındaki ilişkiyi belirleyen durumu açıklamaktadır. Daha önce cinsel farklılık, iş bölümünde kendiliğinden bir şekilde etken olurken özel mülkiyet bilincinin gelişmesi ile birlikte açığa çıkan iş bölümü ise cinselliği sistemli bir biçime doğru değiştirmeye "zorunlu" kılmıştır. Açığa çıkan özel mülkiyet bilinci, özel mülkiyete kimin hâkim olacağı sorununu doğurmuş, bu süreç çetin mücadelelerle ilerlemiş ve nihayetinde kadın bir yanda üretim ilişkileri içerisinde toplumsal etkinliğini yitirirken kendisi de toplum içindeki rolleriyle bir metaya dönüşmüştür. Bu savaşta kadınların ellerini kollarını kavuşturup beklemedikleri bilinmelidir, kadınlar uzun bir zamana yayılan zorlu mücadeleler vermiş olmalıdırlar. Çünkü iş bölümü ile açığa çıkan mülkiyet bilinci sadece erkekte gelişmiş olamaz.

(Devam edecek...)

FELAKET HAZIRLAYICI IBAN DEVLETİ

Yaşanan orman yangınlarıyla başlayan ve sel baskınlarıyla devam eden “doğa felaketleri”, iktidarın yönetim krizinin bir resmini daha çizmiş oldu. Tam da “ülkenin şaha kalktığı” bir dönemde, bu tür resim karelerinin oluşması “güçlü devlet” imajını bir kez daha yerle bir etti.

Doğa katliamlarının bir numaralı sorumlusu faşist iktidar, ülkenin her karış toprağını ve suyunu yandaş şirketlere peşkeş çekerek bugünkü doğa katliamlarının da baş aktörü olmuştur. Ormanına, toprağına, suyunu sahip çıkan ve savunanlar “terörist” ya da “dış güçlerin kuklası” ilan edilerek panzerlerle, coplarla, soruşturmacılarla yıldırılmaya çalışılmış; ÇED (Çevresel Etki Değerlendirmesi) raporu çıkarılmayan yerlere dahi HES projeleri uygulanarak hem doğayı hem de insan yaşamını hiçe saymışlardır. Halkın tepkisini ve mahkeme kararlarını yok sayarak “Siz istemeseniz de biz yapacağız.” denilerek tüm yasal kararların da yerle bir edildiği alenen ortaya çıkmıştır.

Rant uğruna, karşısına çıkan tüm engelleri kendi zor gücünü devreye sokarak ortadan kaldıran devlet, konu doğa katliamları olunca da halkın taleplerine kulaklarını kapatıp yine zoru ön plana çıkarmaktadır. 28 Temmuz’da Manavgat’ta başlayan ve ülkenin her yanında devam eden orman yangınları, Van’da, Karadeniz’de büyük hasarlar veren ve Kastamonu’nun Bozkurt ilçesini yok eden “sel baskınları” devletin yarattığı tahribat karşısındaki acizliğinin de en yakın örnekleridir. Günlerce müdahale edilmeyen yangınlar, binlerce hektarlık alana yayıldı. Yangınların söndürülmesine müdahale edilmezken yangını PKK’nin çıkardığı yalanı ile Kürt düşmanlığını körüklemekte geç kalmadılar. Askerlerin Dersim Hozat’ ta çıkardığı yangını görmemelikten gelerek yangın söndürmeye ise yine aynı faşist devletti. Manavgat’taki yangını halk kendi imkanları ile söndürmeye çalışırken Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli, bakanlığın envanterinde yangın söndürme uçağı olmadığını ve THK’nin uçaklarının uçabilecek kapasitede

olmadığını, uça da performans veremeyeceğini dile getirdi. Cumhurbaşkanı ise “Yangın söndürme uçağı falan yok.” diyerek devletin acizliğini de ilk ağızdan ortaya koydu.

KATİL, UMURSAMAZ, PARAGÖZ BİR İKTİDAR

Yangın uçağı yok diyenlere tepki gösterenlerin sosyal medyada “helpturkey” hashtagi ile başlattıkları yardım çağrısına “Ülkemizi aciz gösteriyorlar, yalan haber yayıp halkı kine teşvik ediyorlar.” bahanesi ile soruşturmacılar açmakta da geç kalmadılar. Doğanın yok olması, canlıların yaşamını yitirmesi egemenler için gayet olağan bir durum olduğu için, Cumhurbaşka-

Cavuşoğlu’ndan THK Kayyum Başkanı Cenap Aşçı’ya kadar birçok “siyasetçi” ve “yönetici” hangarda bekletilen uçakların yenilenmesi için bağış çağrısı yaptı. Yaraları sarmak için bin bahane geliştiren iktidar, IBAN numarası vermek için adeta sıraya girdi. Tıpkı depremde, pandemide ve pek çok süreçte olduğu gibi özünü halkın cebine diken devlet; halktan alınan milyarlarca paranın hesabını ise hiçbir zaman vermedi. İlerleyen zamanda, toplanan paraların kendi yandaşlarına peşkeş çekildiği de ortaya çıkmakta gecikmedi.

Kastamonu’nun Bozkurt ilçesinde yaşanan ve onlarca insanın yaşamını

YIKIMLARDAN YENİ DİRENİŞLER DOĞACAK

Doğada yaratılan her yıkımın, yaşayan canlıların ve insanların yaşama hakkını da tehlikeye soktuğu, bir kez daha yaşanan depremlerde, yangınlarda ve sel baskınlarında görüldü. İnsanı doğanın bir parçası olarak görmeyen, doğaya ve insana meta-kâr ilişkileri dışında bir değer vermeyen egemenler, yarattıkları yıkımın faturasını ezilen, yoksul halka ödeterek halkın taleplerine kulaklarını kapatmıştır. Kendi kârlarına kâr katarak ceplerini doldurmak için yeni HES projeleri, JES projeleri, nükleer santraller yapmaya da devam etmektedirler. Ülkenin her karış toprağını kendi yandaşlarına ve yabancı firmalara satan egemenler; ülkede önce tarımı bitirmişler, daha sonra da en temel besin gıdası olan buğdayı dahi ithal etmişlerdir. Yangınla, depremle, selle boğuşan mağdur halkla dalga geçer gibi lüks makam araçlarından çay atanlar; dünyanın birçok ülkesine para ve asker göndererek emperyalist efendilerinin maşalığına soyunmaktan ve “güçlü Türkiye” imajı yaratma çabasından bir an olsun geri durmamaktadırlar. Her

nı “Yangın olur da canlı ölmez mi?” sözleri ile durumu geçiştirmeye çalıştı ve hayvanları ölenlerin zararının karşılanacağı duyurusunu yapmayı ihmal etmedi. Doğa, insan ve yok olan canlıların ederinin kendileri için para olduğunu bir kez daha en yetkili ağızlardan duyurmuş olan egemenler, “kaderden kaçılmayacağını” da propaganda ederek demagojide sınır tanımadıklarını da ortaya koydular. Şatafatta ödün vermeyenler, en lüks otomobillere binenler, en az üç yerden maaş alanlar, sayısı netleştirilemeyecek kadar fazla özel uçağı olanlar zararın karşılanmasında gözlerini yine halkın cebine diktiler. Yangının ilk günü 13 maaş aldığı iddia edilen bir başkana sahip olan Kızılay, “Yangını birlikte söndürelim.” mesajı ile IBAN numarası vermekte gecikmedi. Diyanet Başkanlığı ise SMS yolu ile bağış furyasına dahil olarak bu gelenekten mahrum kalmadı. “Halkımız cömerttir, elinden gelen desteği her zaman yapar.” diyen Dış İşleri Bakanı Mevlüt

kaybettiği sel felaketi, henüz bitmiş olan orman yangınlarının üstüne devletin umursamaz tutumunu daha da açık etti. Bir ilçenin yok olmasını doğuran bu felaketi halk gibi televizyon ekranından izleyen egemenler, yaşanan can pazarını yağmurun fazla yağmasına bağladı. Felaketi doğuran HES projelerini ve dere yataklarındaki yapılaşmayı aklamaya çalışan Bakan Pakdemirli “HES’ler de mağdur” diyerek kaygılarının halk değil şirketler olduğunu itiraf etti. Yapılan barajların su tahliye sistemlerinin olmaması ve HES’lerde oluşan yıkım ile barajlarda biriken suyun dolu dizgin önüne aldığı her şeyi sürükleyerek yoğun bir sele dönüştürdüğü bu felaket, Bozkurt ilçesinin yok olmasına neden oldu. Bozkurt’un yok olmasının sebebi; bahane olarak gösterilen aşırı yağmur değil 2013 yılında durdurma kararı alınmasına rağmen kâr hırsı ile insan yaşamını hiçe sayarak yapılan HES’lerdir.

yerde “güçlü devlet” ve “güçlü millet” vurgusunu işleyen faşist devlet yöneticilerinin, devletlerinin de şovenist milliyetçiliklerinin zavallığı ve paranın kölesi niteliği bir kez daha görülmüş oldu

Egemenler, kendi varlıklarını devam ettirebilmek için sömürü çarklarını daha yoğun olarak işletmeye çalışıyor. En temel haklarını dahi mücadeleye ederek elde etmek zorunda kalan yoksul halk; yaşam alanlarını, toprağını, suyunu gasbedenlerle her zaman mücadele halindedir. Bu mücadeleyi sınıf mücadelesi dışındayız tutamayız. Çevre mücadelesi sınıf mücadelesinin ve politik iktidar mücadelesinin önemli bir parçasıdır. Sömürü çarklarını durduramadığımız, talancı şirketleri, santralleri yok etmediğimiz sürece doğa katliamları da devam edecektir. Egemen sınıfları ve faşist iktidarı, derelere kurdukları bentlere gömmek gerekmektedir ve bunun yegâne yolu da halkın devrimci mücadelesinden geçmektedir.

Afganistan'da Taliban İktidarı: EMPERYALİSTLERİN YENİLGİLİ TERCİHİ

Onlarca yıldır emperyalistlerin müdahaleleri, yerli uşaklarının bitmek bilmeyen çatışmaları ve işgale karşı direnişlerle gündemde olan Afganistan, Taliban'ın yönetimi ele geçirmesi ile birlikte tekrar dünya gündeminde üst sıralara yerleşti. ABD'nin 2011'de Obama döneminde Usame Bin Ladin'in öldürülmesi sonrası gündeme getirdiği, Trump döneminde hazırlıklarına başladığı, Biden döneminde ise hızlı bir biçimde hayata geçirilen ABD askerlerinin Afganistan'dan çekilme süreci, Afganistan'ın iç siyasi dengeleri de hızlı bir biçimde değişti. 11 Eylül saldırısı sonrasında Afganistan'ı işgale girişen ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist blok, işgalin, Taliban gericiliğine karşı "önleyici müdahale" ve "demokrasi ve barış" operasyonu olduğunu ilan etmiş ve 20 yıl süren bu "demokrasi ve barış" operasyonunda; Afganistan halkına karşı sayısız katliam gerçekleştirilmiş, halk gerici güçlerin çekişmesinde iki ateş arasında yaşamaya mahkûm edilmiş, yüz binlercesi yaşadığı toprakları terk ederek göç yollarına düşmüştü. Yirmi yıllık işgal sürecinin Afganistan'a getirdiği şey; emperyalistlerin talan ve katliamları, onlara uşaklık eden gerici güçlerin durmaksızın devam eden çekişmeleri olmuştur.

TALİBAN'IN ÜLKEYİ ELE GEÇİRMESİNDE EMPERYALİSTLERİN İCAZETİ

İşgalin ilk yıllarından itibaren Taliban'ın yenilgisi ile birlikte Afganistan'da emperyalistler, kumandasının tamamen kendilerinde olduğu gerici uşak bir hükümet kurmuştu. Ancak aradan geçen yirmi yılda emperyalistler açısından bu girişim başarısızlığa uğramış, emperyalizmin açıktan kuklası olan iktidarlar ülkede tam hakimiyet sağlayamamış ve yeterli halk desteği alamayarak sürekli şekilde yönetme krizi yaşamıştır. Afgan halkının işgalci emperyalistlere duyduğu öfke, onların yerli uşaklarının kalıcı yer edinmemesine ve halk desteği bulamamasına yol açmıştır. Bu durum emperyalistler açısından esas zorlayıcı faktörlerden biridir. Aynı zamanda işgalin yaklaşık 20 yıl gibi uzun bir sürece yayılmış olması ve yürütülen savaşın istenen sonuca varamamış olması emperyalizmin Afganistan'da kriz içine girmesine, talan ve katliam üzerine kurulu politik yöneliminin tüm yönleriyle açığa çıkmasına yol açmıştır. Emperyalist ABD'nin

bölgesel hesaplarının ve kirli çıkarlarının örtüsü olan "Batılı modernleşme" argümanları onun işgalci ve kanlı emperyalist hesaplarının üstünü örtememiştir. Savaş ağalarıyla, köle ruhlu Afgan egemen sınıflarıyla inşa etmeye çalıştığı sistem halka daha fazla zulüm, baskı ve yoksulluk getirmiştir. Ayakta kalmak için emperyalistlerin askeri varlığına ihtiyaç duyan uşak iktidar, emperyalistler açısından yeterli işlevi görmemiştir. Taliban gericiliği ise giyindiği "anti emperyalist" gömleğe karşın, emperyalistlere kendisinin de iyi biçimde uşaklık edileceğinin ispatına girişmiş, yapılan tüm görüşmelere bu yaklaşım damgasını vurmuştur. Nihayetinde ABD emperyalizmi, bütünsel emperyalist çıkarları uğruna Taliban'ın iktidarı ele geçirmesine rıza göstermek zorunda kalmış, Afganistan'daki uzun süreli savaşta yenilgi yaşamıştır. İşgalci askeri güçlerin çekilme süreci de bu biçimde karakter kazanmıştır.

TALİBAN'IN "ANTI EMPERYALİZMİ": İŞGALE KARŞI AMA YARI SÖMÜRGELİĞE İSTEKLİ

Emperyalist işgal ile birlikte iktidardan alıkonulan Taliban, yirmi yıllık politik sürecini "anti emperyalist" ve "cihatçı" argümanlar üzerine oturtmuştu. Afganistan'da halkın büyük bir kısmı emperyalizmin getirdiği yıkımın bizzat muhatabı olarak anti emperyalist mücadelenin de asıl temelidir. Taliban'ın emperyalizmin rızasını alamadığı süreçte iktidar mücadelesini "anti-emperyalist" bir mücadele olarak propaganda etmesi Afganistan halkından destek almasını da sağlamıştır. Bu sayede, daha öncesinde her ne kadar geriye düşmüş de olsa ayakta kalmayı ve gelişme göstermeyi başarmıştır. Savaşın her safhasında özellikle ABD emperyalizmi ile gizli-açık birçok görüşme gerçekleştirmiş ve nihayetinde kendisini Afganistan'da vazgeçilemeyecek bir aktör olarak kabul ettirmiştir. ABD emperyalizmi dahil tüm aktörler; her ne kadar askerî açıdan donatılmış da olsa mevcut iktidarın, emperyalistlerin geri çekilmesi ile birlikte Taliban karşısında ciddi bir varlık gösteremeyeceğini bilmekteydi. Sürpriz olan durum ise bunun çok hızlı bir biçimde gerçekleşmiş olmasıydı.

TALİBAN'IN KONUŞLANDIĞI POLİTİK DÜZLEM VE EMPERYALİSTLERİN TUTUMU

Taliban iktidarı ele geçirir geçirmez dünyaya ve iç kamuoyuna yönelik çeşitli açıklamalarda bulundu. Bu açıklamaların esasını temelde iki olgu oluşturmaktadır. Bunlardan birincisi; başta emperyalistler olmak üzere dünyadaki birçok devletten gelecek tepkileri yönetmek, dünya sistemi içinde yerini alabilmek ve halkta "normalleşme" algısı yaratmak için; özellikle kadınlara, temel hak ve özgürlüklere, basına, toplumsal, siyasi ve ekonomik yaşama yönelik uygulanacak gerici saldırıların önceki dönemlere göre daha sınırlı olacağına dair açıklamalardır. İkincisi ise uluslararası ilişkilerde mevcut uşaklık pozisyonunun sürdürülmesi anlamına gelecek "uluslararası güçlerle (siz emperyalistler anlayın) iyi ilişkilerin kurulması niyetine" yönelik söylemlerdir. Açıklamaların birinci yönünün esasta ülkenin yönetimine dair iç ve dış kaygıların giderilmesi için aldatıcı açıklamalar olduğu ilk günden ortaya çıkmıştır. Çeşitli bölgelerde kadınlara yönelik "şeriat kuralları" gereği çeşitli saldırılar gerçekleştirilmiş, Taliban yönetimine karşı gerçekleştirilen gösterilerde Taliban tarafından katliamlar gerçekleştirilmiştir. Yani tüm "yumuşak" söylemlerine rağmen "şeriat" kuralları adı altında tüm gerici uygulamaların hayata geçirilmeye başladığı görülmüş, Taliban gericiliğinin siyasi niteliği kendini daha da açık etmiştir.

Taliban'ın ülkeyi ele geçirmesi ve kendi sistemini kurmaya başlamasına emperyalistlerin sessiz kalıyor oluşları, hali hazırda bu durumun mimari olmalarından ve üzerine politika geliştirebilecekleri başka etkili bir gücün bulunmayışından ileri gelmektedir. Taliban yönetimi ele geçirdikten sonra "Batı değerlerinin yılmaz savunucuları" AB ülkeleri ve temsilcileri dahil birçok ülke, Taliban'ın bir biçimde savaşı kazandığı, bundan sonra yapılacak şeyin kendi cephelerinden ilişki geliştirmek olduğu yönlü açıklamalar yaptılar. Taliban ile geliştirecekleri veya geliştirdikleri ilişkinin belirleyici yönüne buradan bakıldığında, Taliban'ın emperyalistlerin çıkarlarına ne derece hizmet ettiği veya edeceği de anlaşılabilir.

AFGANİSTAN'DA ÇELİŞKİLER DERİNLEŞİYOR, KURTULUŞ DEVİRİMCİ BİR MÜCADELEDE

Taliban gericiliğine karşı iktidarı ele geçirmesinin hemen ardından bazı kesimler tarafından mücadele ve sa-

vaş çağrıları yapıldı. Bunlardan bazıları eski gerici iktidarın kalıntılarından oluşmakta ve Taliban gericiliğine karşı "demokrasi" mücadelesi yürüteceklerini iddia etmektedir. Bu kesimlerin Taliban ile emperyalist çıkarlara hizmet etmede rollerini kaybetmek ya da güçlendirmek istedikleri veya var olan gerici çekişmeyi sürdürmek niyetinde oldukları aşikârdır. Bu kesimler Afganistan hükümetinden arta kalan askerleri ve teçhizatı Penşir eyaletinde toplamış ve burayı Taliban'a karşı savunacaklarına dair açıklamalarda bulunmuşlardır. Bu alan geçmişte de Taliban tarafından zapt edilemeyen bir alan olarak ünlenmiştir. Buradaki güçlere kumanda eden Amrullah Salih ise kendisini Geçici Cumhurbaşkanı ilan etmiştir. Emperyalistler tarafından her ne kadar Taliban iktidarı kabullenilmiş de olsa bundan sonra bu iktidarın ne yönde gelişeceği, kimlerle ne tür ilişkiler kuracağı önem arz etmektedir.

Siyasal sahnesi on yıllardır savaş ve katliamla örülü olan Afganistan ve halk, bir kez daha emperyalistler ve onların gerici uşakları arasında bir tercihe zorlanmaktadır. Taliban, yarı sömürgelik ilişkileri içerisinde ve kendi iktidarı altında emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası olabilmek için büyük bir çaba harcamaktadır. Sınıfsal niteliği gereği, emperyalistlerle yeni bir uşaklık ilişkisi kurarken Afganistan halkına karşı da gerici bir iktidar politikasını geliştirmektedir. Emperyalist işgale varlığını bağlayan eski gerici güçler ve kukla hükümetin kalıntıları ise mücadele yeminleri ederek bir önceki statükoya dönme hedefi içindedir. Afgan halkı bugün her ikisi de emperyalizmin işbirlikçisi bu iki çürümüş ve gerici gücün cenderesi arasında bırakılmaktadır. Bu koşullarda Afganistan halkının onlarca yıldır süren katliam ve işgallere karşı tek kurtuluşunun tüm gericilere karşı devrimci mücadelenin yükseltilmesi olduğu daha net ve berrak şekilde görülmektedir. Emperyalistlerin büyük bir soğukkanlılıkla cehenneme çevirdiği bu coğrafyadan göç yollarına düşen yüzbinlerce Afgan, gittikleri her yerde şovenist politikalarla çevrelenmekte, bir biçimde emperyalizmin saldırıları politikalarının açık muhatabı olmaktadır. Bu sebeple de emperyalizmin ve onun yerli gerici uşaklarının Afganistan'dan devrimci mücadele ile sökülüp atılması, ülkedeki halk ve dört bir yana göç eden Afganlar için tek kurtuluş seçeneğidir.

Yeni Halk Ordusu gerillası ve devrimci şair Kerima çatışmada ölümsüzleşti

HABER MERKEZİ- Filipinler Komünist Partisi gerillası Kerima Lorena Tariman, Filipinler ordusu ile yaşanan çatışmada ölümsüzleşti. Filipinler Komünist Partisi'ne (FKP) bağlı Yeni Halk Ordusu (YHO) gerillası Kerima Lorena Tariman (Ella), Filipinler ordusu ile yaşanan çatışmada ölümsüzleşti.

42 yaşında olan Kerima'nın ölüm-süzleşmesinin ardından şair olan babası ve çok sayıda yazar-şair tarafından Mabuhay ka, Kerima! (Çok Yaşa Kerima!) paylaşımları yapıldı. Faşist Filipinler ordusunun Yeni Halk Ordusu gerillalarına yönelik başlattığı operasyonlar aralıksız devam ediyor

Hindistan'da Maoist gerillalardan eylem: 2 polis öldürüldü

HABER MERKEZİ- Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'e bağlı Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (PLGA) tarafından 20 Ağustos Cuma günü Hint-Tibet Sınır Polisi (ITBP) birliğine yönelik gerçekleştirilen eylemde 2 polis öldürüldü. Eylem, devriye gezen polis birliğine yönelik, gerillalar tarafından gündüz saat 12:00'de pusu yöntemiyle gerçekleştirildi.

Gerçekleşen eylemde pusuya düşürülen polis timinin komutan yardımcısı Sudkar Shinde ve Gurmuk Sing adlı polislerin yaralandığı ve müdahalelere rağmen öldüğü ifade edilirken, gerillaların eylem sırasında öldürülen polisler için silah, çelik yelek ve askeri teçhizatları el koyduğu da belirtildi.

Almanya Duisburg'ta Afgan halkıyla dayanışma eylemi

ALMANYA- Duisburg stellt sich quer (Dssq) çağrısı ile Almanya'nın Duisburg şehrinde emperyalistlerin göç etmek zorunda kalan Afganistan halkına karşı gerçekleştirdiği insanlık dışı ve iki yüzlü tutumu teşhir edildi.

Bilindiği üzere ABD, 20 yıllık Afganistan işgalinin ardından aldığı kararla Afganistan'dan çekilme kararı aldı, Taliban'ın parça parça yönetimi ele geçirdiği Afganistan'dan kaçmak isteyen binlerce sivil Kabil'deki Hamid Karzai Uluslararası Havaalanı'na sıkışmış durumda.

Hem Taliban'ın hem emperyalistlerin

bu insanlık dışı saldırıları Almanya'nın Duisburg şehrinde gerçekleştirilen eylem ile teşhir edildi. Eyleme bir çok

dilerine uygun insanlara) yani kendi ülkelerine 'yararlı' (doktor, mühendis

Afganistanlıların yanı sıra içlerinde AGEB, PGI/MLM, Young Struggle, ZORA gibi kurumların da olduğu demokratik örgütleri destek verdi. Yapılan konuşmalarda Alman emperyalizmi teşhir edilirken "insan haklarının sadece (ken-

vb. gibi) olabilecek insanlara" işlediği vurgusu yapıldı ve yine Almanya'nın daha iki hafta önce Afganistan'a yurt dışı ettiği mültecilere değinilerek bu tutumu teşhir edildi.

Açıklamalar yapıldıktan sonra kitle Duisburg Tren garından yürüyüşe geçti, yürüyüşe geçen kitle yürüyüş boyunca "yaşasın enternasyonal dayanışma", "Alman silahları ve devleti tüm dünyada öldürmeye devam ediyor" gibi sloganlar atarak emperyalistlerin bölgede oynadığı rolü teşhir etti.

TKP/ML Enternasyonal Komite: Gonzalo'nun Hayatını Savunalım!

HABER MERKEZİ- 1992 yılından bu yana Peru hapishanelerinde tutsak olan Peru Komünist Partisi lideri Başkan Gonzalo'yu sahiplenmek için TKP/ML Enternasyonal Komite

te tarafından bir açıklama yayımlandı. ikk-online10.net sitesinde yer alan açıklamada, "PKP (Peru Komünist Partisi) lideri Manuel Ruben Abimeal Gusman Reynoso, (Başkan Gonzalo) tutsak edildiği 12 Eylül 1992 tarihinden bu yana Callao askeri deniz üssünde, ilerleyen yaşı ve sağlığının ciddi ola-

rak kötüleşmesine rağmen tek kişilik bir hücrede tutulmaktadır. 17 Temmuz 2021 tarihinde kalp krizi geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştır. Başkan Gonzalo, 1980'li yıllardan 1990 başlarına kadar dünyanın ezilen ve sömürülen halklarına ve işçi sınıfına, devrime inanç ve kararlılık noktasında büyük bir umut taşıyan gelişmeler kaydetmiş olan Peru Halk Savaşı'nın, kuramsal ve pratik inşasının tartışmasız lideridir."

"Peru faşist devleti Başkan Gonzalo'ya yönelik insanlık dışı tecrit ve

muamelelere derhal son vermeli. Uluslararası devrimci ve ilerici kamuoyu ağır baskı ve tecrit koşullarında tutulan ve hayati tehlikesi devam eden Başkan Gonzalo'nun sağlığı ve özgürlüğü için sesini yükseltmeli ve dayanışmayı büyütmelidir.

Başkan Gonzalo şahsında dünyanın dört bir yanında emperyalistler ve uşakları tarafından tutsak edilmiş devrimci ve komünist tutsakların direnişini sahiplenelim!" ifadelerine yer verildi.

HKP (Maoist)'ten Gonzalo için uluslararası eylem çağırısı

HABER MERKEZİ- HKP (Maoist) Merkez Komitesi, yaptığı bir açıklamayla dünyanın dört bir yanındaki ilerici, devrimci güçleri, sendikaları ve insan hakları örgütlerini Peru Komünist Partisi Başkanı Abimael Guzman (Gonzalo)'ın hayatını savunmak için uluslararası eylem çağırısı yaptı. 19

Ağustos Perşembe günü HKP (Maoist) MK sözcüsü Yoldaş Abhay tarafından yapılan açıklamada şunlar ifade edildi.

“Peru Komünist Partisi'nin başkanı Gonzalo, 29 yıl önce ABD-Peru devleti işbirliğiyle gerçekleşen bir operasyonla tutsak düştü. 29 yıl boyunca yüksek güvenlikli bir hapisanede tutulan Gonzalo, her türlü psikolojik işkencenin yanısıra tıbbi tedavi ve diğer temel olanaklardan yoksun bırakıldı. Gonzalo, Peru gerici rejmine ve emperyalizme karşı Peru ve dünya halkları için savaştığı ve Peru devrimci hareketine önderlik ettiği bilinen bir

gerçektir. Son olarak 17 Temmuz'da ciddi bir sağlık sorunu yaşayan Abimael Guzman (Gonzalo)'nun hayatını savunmak için dünyanın dört bir yanındaki ilerici, devrimci güçleri, sendikaları ve insan hakları örgütlerini harekete geçmeye çağırıyoruz.”

Açıklamada ayrıca, 7 Ağustos'ta Kalküta'da yakalanmış olduğu bir hastalık nedeniyle hayatını kaybeden HKP (Maoist) eski Merkez Komite Üyesi Purnendu Sheker Mukarji (Akash)'ın ailesine ve yoldaşlarına idealleri ve mücadelesini daha ileri taşıma sözü verildi.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Cemil Oka: Militanlığın, kararlılığın ve cesaretin sembolü olan Oka, bir generalin çocuğu olarak 1954 yılında Eskişehir'de dünyaya geldi. Mit Generali Nazif Oka'nın oğlu olmasına rağmen safını halktan ve devrimden yana belirledi. Kısa sürede öne çıkarak askeri konulardaki yeteneklerini birçok askeri eylemde gösterdi. Armenak Bakır'ın Buca zindanlarından kaçırılma eylemi, halk düşmanlarının cezalandırılması, kamulaştırma eylemi ve askeri birçok eylemde görev aldı ve yönetti. 27 Ağustos 1977 tarihinde yaralı olarak girdiği silahlı çatışmada ölümsüzleşti.

Cemil Çelik: Sivas Banaz'ın dağ köylerinden birinde dünyaya geldi. Gözü karalığı ve defalarca kalabalık faşist grupların arasına dalıp sokak sokak kovalayışı nedeniyle faşistlerin korkulu rüyası olmuştur. Cesareti ile tanınan Çelik, 27 Ağustos 1979 tarihinde sabah işe giderken faşistlerin hâkim olduğu bölgeden geçtiğinde kurulan pusuda arkadan kurşunlanarak katledildi.

Sinan Gürer: 30 Ağustos 1994 tarihinde Erzincan'da Ordu Caddesi'nde bir arkadaşlarıyla birlikte sivil faşistlerle girdiği kavgada şehit düştü. Görgü tanıkları olayı polislin tezgahladığını söylemiştir.

Kenan Güzel: 1985 yılında Erzincan'da doğdu. 9 yaşında iken Bursa'ya, ilk ve orta öğrenimini tamamladıktan sonra ekonomik nedenlerden dolayı Avusturya'ya yerleşti. Avusturya'da bağlama hocalığı yaptı. Bu sırada gençliğin sempatisini kazanan Güzel, YDG'nin çevresinde düzenlenen tüm etkinliklere katıldı. 28 Ağustos 2001 tarihinde gittiği bir gölde boğularak hayatını kaybetti.

İbrahim Kara: Erzincan'ın Refahiye ilçesine bağlı Resloğlu köyünde doğdu. İnşaat ve fabrika işçiliği yaptığı sırada tanıştı Partizanlarla. İstanbul Anadolu Yakası komutanlarındandı. İzmir'de 2 Eylül 1980'de devletin silahlı güçleri ile girdikleri çatışmada Ali Geçgel ile ölümsüzleştiler.

Ali Geçgel: Dersim Mazgirt'in Göktepe köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 1975'te mücadeleye başladı. İbrahim Kara ve Ali Geçgel, 2 Eylül Cumartesi günü bir işkenceci polislin cezalandırılması eyleminden sonra İzmir'in Hatay semtinin Arapdere mevkiinde arama yapan polislerle çatışmaya girdiler. “Teslim ol” çağrılarına silahla karşılık veren Partizanlardan Ali Geçgel, düşmanın eline sağ olarak geçti, daha sonra polis tarafından yaylım ateşine tutularak katledildi.

Munzur Geçgel: Abisi Ali Geçgel'in cenazesini alıp memleketine gitmek üzere İzmir'e giden Munzur Geçgel gözaltına alınır. Munzur üzerine atılmak istenen suçlamaları reddeder, onun bu direngenliğini sindiremeyen işkenceciler 9-10 Eylül 1980'de onu işkencede katlediler.

1 MAYIS MAHALLESİ ŞEHİTLERİ

Her biri ülkenin farklı köşesinden geçimini sağlamak için İstanbul'a gelen ve kendi gibi insanların yanına yerleşenlerin bulunduğu bir mahalle olan 1 Mayıs Mahallesi, 2 Eylül 1977'de devletin azgın saldırılarına sahne oldu. 2 Eylül günü, yaptıkları gecekondular yıkılmak istenince gecekondular halkı devrimcilerle omuz omuza vererek direnişe geçti. Otomatik silah, cop ve panzerlerle halka saldıran devletin karşısında devrimciler de halkla iç içe geçmişti. Çatışmalarda açılan ateş sonucunda **Hüseyin Aslan, Hüseyin Çaparoğlu, Cuma Gül, Hasan Yıldırım ve İsmail Poyraz** isimli Partizanlarla birlikte **Hasan Kızılkaya, Müzeyyen Keskin ve Hıdır Ulman**, 8 yaşındaki bir çocuk ve henüz kundakta olan bir bebek de devlet tarafından katledildi.

Pir Hasan Kulaç: Dersim Ovacık Yazıören köyü doğumludur. Pir Hasan Kulaç ailesinin ekonomik durumunun kötü olması nedeni ile okuluna devam edememiş İstanbul'a göç ederek burada işçi olarak çalışmıştır. Bu sırada Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışmıştır. Dersim dağlarında çıkan çatışmada 5 Eylül 1981'de şehit düşmüştür.

Erol Volkan İldem (Nubar): 29 Eylül 1982'de İstanbul'da doğdu. Aslen Sivaslı emekçi bir ailenin ilk çocuğudur.

Partinin ilişki ağı içinde çocukluğu geçer. Lise yıllarında ise TMLGB içinde örgütlü faaliyete girdi. 2004 yılında TKP/ML üyesi olur. 2012 yılında Merkez Komite Yedek Üyeliğine atanır. Dersim Gerilla Alanı'nın ideolojik-politik-örgütsel-askeri şekillenişinde belirleyici düzeydedir. 2015-2016 yılında TKP/ML Merkez Komitesi'nin yeniden şekillendirilmesi tartışmasında parti iradesi ile Merkez Komitesi'ne getirilmiştir. 2019'da gerçekleşen TKP/ML 1. Kongresi'nde de yine oybirliği ile Merkez Komitesi Üyesi olarak seçilmeyi başarmıştır.

6-9 Eylül 2020 tarihleri arasında Dersim Ovacık'a bağlı Büyükköy kırsalında düşmanın tüm savaş araçlarını kullandığı operasyon sırasında ki bombalamalarda, yoldaşı Fadime Çakıl (Rosa) ile birlikte ölümsüzleşmiştir.

Fadime Çakıl (Rosa): 5 Mart 1996'da Dersim Mazgirt'e bağlı Alhan köyünde dünyaya geldi. Çocukluğu gerillalarla iç içe geçtiği için devrimcilere özellikle de TKP/ML'ye sempatisi güçlüydü. 2012 yılında Dersim Atatürk Anadolu Lisesi'nde okurken Komsomol'un lise faaliyetinde örgütlendi. 5-6 Ağustos 2018'de Mercan'da abisi ve yoldaşı Zeynel Çakıl'ın ölümsüzleşmesi, Rosa yoldaşın düşmana olan kinini daha da bilemiştir.

Nergiz ve Çiğdem yoldaşların kaybolmasından sonra TIKKO Parti Kadın Komitesi'ne atanan Rosa yoldaş, 6-9 Eylül tarihleri arasında Ovacık Büyükköy kırsalında Nubar (Erol Volkan İldem)'le birlikte ölümsüzleştiğinde TKP/ML İleri Militanı ve TIKKO'nun Birim Komutanlarından- dı.

Bize Kalan, Yok Olmaya İtilen Yaşamımız İçin Savaşmak, Savaşmak ...

Rosa (Fadime Çakıl)

Eylül ayı gelmişti. Sonbahar doğaya ilk fırça darbelerini atmaya başlamıştı bile. 'Sonbaharda Ovacık bir başka güzel' diye düşündü Rosa. Baharda yeşilin her tonuna rastladığımız, her rengini doyasıya yaşadığımız doğa, artık kendini sonbahar renklerine hazırlıyordu. 'Gerilla ne kadar şanslı' diye geçirdi içinden: 'doğadaki bütün renkleri yaşıyor; yaşamakla da kalmıyor, onun bir parçası haline geliyoruz...'

Munzurların gölgesinin ovaya yavaş yavaş düşüşünü izlerken birlikte yürüdüğü yoldaşlarını düşündü. Fırtınalara boyun eğmeden çoğalan filizler gibiydi yoldaşları da... En zorlu yolları birlikte yürümüşler, ne çok ateş çemberinden geçmişlerdi. Birlikte yeminler etmişler, umut dolu türküleri birlikte söylemiş, özlemlerini paylaşmışlardı... Az ötesinde kitap okuyup notlar alan Nubar yoldaşa baktı... Göz göze geldiler... Nubar yoldaş da sanki aklından geçenleri okuyormuş gibi ona baktı ve sıcak gülümsedi.

Nubar yoldaş iyi tanıyordu Rosa'yı. Daha geçen gün, "İnsan tek başına güçlü değil. Sadece bilinç ve inanç değil aynı yola baş koyduğu, aynı şeylere sevinip üzüldüğü yoldaşları da güçlü kılıyor insanı." demişti. Bu sözün anlamını düşündü... Gerillaya geldiğinden beri bu sözün ne kadar çok yaşam bulduğunu hatırladı. Şehit düşen yoldaşlarını düşündü... Sinan ve Rıza'da somutlaşan feda ruhunu... Çiğdem ve Nergiz'in düşmana ateş kusan mermilerindeki iradeyi... Sabaha kadar süren çatışmada Taylan ve Yusuf'un komutasındaki gerilla birliğinin silahlarıyla, birlikte söyledikleri son sözlerini... Aşkın, Bakış, Hakan'da somutlaşan cüreti... Sefkan'ın işkencelere rağmen susmayan sloganlarını düşündü. Nubar yoldaşın bahsettiği güç ve irade, yoldaşlarına bağlılık bu örneklerde ne kadar da yalın yaşanmıştı. Şu anda da yaşamın içinde benzeri birçok örnek yaşıyordu. Halka yönelik topyekûn düşman saldırılarının yoğunlaştığı, düşmanın gerillayı imhaya yöneldiği bu süreçte; açığa çıkan güç ve savaşma iradesiydi, bu zorlu ama bir o kadar güzel olan yolu yürümemizi sağlayan...

"Zaman hâlâ akıp gitmekteyken ve insanlık yok olmaya itilirken kendi acılarının hesabını yapmak kime kalır ki. Sana mı bana mı? Elbette hiçbirmize. Bize kalan yok olmaya itilen yaşamımız için savaşmak, savaşmak..." (Rosa Hopa)

Rosa yoldaş, tam da söylediği gibi hesapsızca girdi yanı başında süren savaşa. Kendi acılarının hesabını yapmadan, kendi acılarını da halkın acılarının içine katarak, kelimenin tam anlamıyla tepeden tırnağa silahlanarak

savaştaki yerini aldı. Acıların en yakından tanığıydı yaşadığı Dersim'de. Kendi tarihini kendi pratiğiyle yazmaya karar verdiğinde uçurumlarda kaybolan kadın çığlıklarına kendi çığlığını da katarak büyüdü. Kadının ancak savaşarak özgürleşeceğini anladığında hiç tereddüt etmedi. Kimsenin karanlıklara uyanmaması için sabahlara

güneş oldu...

Anlatmak istediklerini derin bakan gözleriyle anlatabilen yoldaşlardandı Rosa. Sevincini de hüznünü de öfkelerini de hiç gizlemeden yaşardı. İnanmak ve harekete geçmek, bilmek ve yapmak arasındaki o güçlü bağı çok çabuk kavradı. Kendi deyimiyle kendini gerillada yeniden yarattı.

17 yaşındaydı gerillaya geldiğinde. Genç yaşına rağmen bilge bir insan kadar etki uyandırırdu etrafındakiler üzerinde. İlk bakıştaki sert görünüm-

eminim her yoldaşın yüreğinde böyle duygular yaşatmıştı...

Rosa yoldaş askeri olarak da gerillaya hızla uyum sağladı. Düşmanın hareket tarzına kafa yoruyor, bir eylem planı ya da fırsatı çıktığında kendini önermekten hiç çekinmiyordu. Şehit Muharrem (Yurdal Yıldırım) yoldaşın silahını almıştı gerillaya geldiğinde. Onunla arasında güçlü bir bağ kurmuştu bu silah; yoldaşın silahı elden düşmemişti ve onun elindeydi, Muharrem yoldaşın silahı onun elinde savaşmayı sürdürüyordu... Muharrem yoldaşı tanıyan ve onunla deneyim kazanmış, bir yerde onun deneyimlerini aktarmaya devam eden yoldaşlardan öğrenmişti: araziye hızlı bir şekilde öğrenmenin yolu öncülük ve gidilen yolların kafada yeniden yürünmesiydi... O da bulunduğu gruplarda çoğunlukla öncülük yapıyordu. Her faaliyet dönüşünde, gece yattığında o gün yürüdüğü yolları düşünür, aynı yoldan geri gittiğini hayal ederdi Rosa. Böylece hem gidiş hem de dönüş yolunu kafasında iyice netleştirdikten sonra uyurdu. Böylece faaliyet yürüttüğü bölgelerde araziye en iyi bilen yoldaşlardan oldu.

Rosa yoldaş için bu yürüyüşlerin başka anlamları da vardı. Yürüdüğü yolları sınıf mücadelesine benzetirdi. Gerillanın yürüdüğü yollar kimi zaman yokuş kimi zaman kayalık kimi zaman da daha düzdü. Yolda karşılaşılan her engel, tıpkı mücadele içinde yaşadığımız engeller gibiydi. Arazinin bütün ayrıntılarını öğrenmek, bulunduğu araziye hâkim olmayı, düşmana darbe vurmaya, daha güvenli ve geniş bir alanda hareket etmeyi sağlıyordu.

Kimi zaman da yürüdüğü yolları insanın kendi içine yaptığı yolculuğa benzetirdi. Bu yolculuk da öyle kolay değildi, çelişkilerle doluydu ve çözdüğü her çelişki, onu ulaşmak istediği hedefe yakınlaştırıyordu.

Bunları düşünürken yine Nubar yoldaşın her zaman dediği "yola uzun bakmak gerekir" sözünü hatırladı. Yolun üzerinde elbette engeller olacaktı ama o yolun sonunda kazanacaklarını düşününce yoldaşlarıyla birlikte yürüdükleri bu yolun önemini bir kez daha duyumsadı içinde...

Bir yoldaş

münün altında gizli duran çocuk sıklığı ve sevecenliği, sıcak yoldaş sohbetlerinde hemen açığa çıkıyordu. "İyi ki yoldaş olmuştuz" dediği, onu tanımaktan, yaşamının bir kesitinde birlikte paylaşmaktan onurlandığı ve gurur duyduğu yoldaşlar vardır her devrimcinin yaşamında; Rosa yoldaş

Tarihin Akışı İçerisinde Tüm Benliğiyle Sınıf Mücadelesine Atılma İradesi

Örnek ve Önder Bir Komünist

Erol Volkan İldem (Nubar)

“Önemli olan çok yaşamak değil yaşadığın süre zarfında nasıl yaşadığındır.” demişti Deniz Gezmiş idam sehпасına gitmeden önce ailesine yazdığı son mektubunda. Bir komünist devrimci için bu sözün karşılığı elbette sınıf mücadelesi içerisindeki konumlanışı, yaşamını sınıf mücadelesinin gerektirdiği gibi doldurma, öyle yaşama biçimini tarif etmektedir. 7/24 devrimciliğin sadece fiziki konumlanışını değil kendi ve dışıyla ideolojik hesaplaşmasını da her daim canlı tutan, sınıf mücadelesinin görevleri ile yatıp onunla kalın bir düşünsel konumlanışı anlatmaktadır. Bu konumlanış küçük burjuva devrimciliği ile proleter devrimci arasındaki en temel ayrım noktalarından birisidir. İlk günü kurtarmayı, ikincisi ise geleceği kazanmayı hedefleyen bir konumlanma, yaşama biçimidir. İşte Nubar yoldaş da sınıf mücadelesinin engembeli seyri içinde, ortaya çıkan her türlü çelişkiye rağmen ikinci tür devrimciliğin, geleceği kazanmayı hedefleyen, ona göre düşünen, ona göre harekete geçen bir kişiliğin, proleter devrimciliğin şekillenmesi olmuştur. Onu sürekli ileri taşıyan, yaşamını örnek kılan, onu önderleştiren devrimciliği; ilk başta ideolojisine ve kitlelere olan sarsılmaz inancı, partisine ve yoldaşlarına sıkı bir bağlılığıydı. Tüm bunlar devrimci iddiasını güçlü kılan ve yönünü sürekli devrimin ihtiyaçlarına göre belirlemeye çalışan bir irade ortaya çıkarmıştı.

Nubar yoldaşın devrimci yaşamının kısa özetini kendi sözleriyle anlatmak en doğru olanıdır. “Yüzümüzü arkamızda bıraktıklarımıza, kaybettiğimizi düşündüğümüz şeylere değil kazanacaklarımıza dönelim. Mücadeleye kazanacağımız inancıyla girelim. Bu inanç bizi görevlerimize daha sıkı

bağlayacaktır.” (Erol Volkan İldem)

Nubar yoldaşın proleter ideolojiden gidasını alan bu yaşam felsefesi, onun mekân ve zaman ayırt etmesizin tüm benliğiyle sınıf mücadelesinde sürekli ileriye doğru bir gelişim seyri izlemesine neden olmuştur. Komünist devrimci mücadeleye ve onun ürünü olan Komünist Parti’ye yönelik gerek iç gerekse de dış saldırılarda yönünü tayin etmesine yardımcı olmuştur. Başarılarında daha ileriye hedefleyen olumlulukları büyütme iradesi,

desi, hata ve zaafarla mücadele azmi oluşturmuştur.

Onu genç yaşında önderleşmeye götüren sınıf mücadelesinin koşulları içinde her daim geleceği kazanmaya odaklı proleter devrimci konumlanışı olmuştur. Bu konumlanış onu sürekli çözüm üretmeye itmiş, öne çıkarmış, önderleştirmiştir. Proleter devrimcilik en zorlu koşullarda yenilgiler içinde dahi ileriye hedefleyen bir şekillenişin ürünüdür. Yakın sürecin Türkiye Devrimci Hareketi’nde olduğu kadar parti içinde boy veren tasfiyeci saldırılara karşı sağlam duruşun, bu saldırılara karşı ideolojik ve pratik olarak savaşta ısrarı alınının aklıyla ye-

rine getirme görevini oynayan şekillenişin isimlerinden olmuştur Nubar yoldaş. Bu saldırılara karşı koymanın, sınıf mücadelesinin görevlerini yerine getirmenin ancak proleter ideolojiye dört elle sarılmaktan, politik olarak gelişmekten ve amasız bir pratik içerisinde girmekten, kitlelerle kaynaşmaktan geçtiğinin bilinciyle hareket etmiştir. Onun için yenilgiler içinde zaferler saklıydı ve sınıf mücadelesi merkezli bir devrimcilik şekillenmesi içinde olunması yeterliydi.

Nubar yoldaş, bu durumu şöyle özetlemişti yoldaşlarına yazmış olduğu bir yazısında; “Var olan durumda bütün zayıflıklarımıza, yetersizliklerimize rağmen tarihsel misyonumuzu oynamakla yüz yüzeyiz. Aynı koşulların devrimci iradeye gelişim sahası sunacağını, devrimcinin ve devrimin bu koşullarda gelişip güçleneceğini unutmamalıyız.”

İnsan yaşamı bütünlüklü bir olgudur. Çelişkilerle, çatışkılarla yol alır ancak geline son noktadaki tercih ve konumlanış, bu çelişki ve çatışkılar içerisinde alınan tavrın ve pratiğin ürünüdür. Nubar yoldaş da 21 yıllık devrimci yaşamı boyunca parçası

olduğu bu çelişkilerle mücadelesini sürekli kendini yenileyen, partiyi ve mücadeleyi ileri taşımaya odaklanan bilinci esas aldı. Karşılaştığı çelişkiler karşısında buna göre konumlandı. İlk tutsaklığında kısa süreli yaşadığı tereddütü hızlıca tersine çevirmesini bu bilinç ve irade sayesinde başardı. Sonrasında kendisini tereddütsüz devrime adanma ve güçlü bir hesaplaşmaya dönüştü. Onu proleter devrimciliğe taşıyan, önce Komsomol’da, sonrasında partide önderleştiren, merkezine esas olarak sınıf mücadelesinin çelişkilerini alması ve bunun çözüm yollarına odaklanmasıydı. Bireyin kendi iç çelişkisi olduğu kadar partinin ve devrimin çelişkilerinin çözümü ancak bu yolla mümkündü. Bundan azade bir devrimciliğin kendini tekrar eden ve bir süre sonra kendini tüketen pozisyonu, onun mücadele odaklarından olmuştur her zaman. Bu yaklaşım, tek tek bireylerden oluşan partinin kolektif iradesi, çözüm yolu olmuştur onun için.

Nubar yoldaş, Proletarya Partisi saflarında boy veren sağ tasfiyeci hizip sonrası 2017 kış sürecinde başka bölgede ko-

numlanan yoldaşlarına yazdığı notta şunları ifade etmişti: “Yoldaşlar, bildiğiniz gibi partimiz örgütsel bir kaos sürecinden geçiyordu. Bu kaos, bugün partimizde yaşanan kopuşlarla sona ermiştir. Burada ve başka alanlarda hizip çalışmasına yönelenler, parti dışında kalmış, partimiz, merkezi disiplinini yeniden oluşturmuştur. Kopanlara ve kopuşlarına dair çok şey söylenecektir. Ancak asıl olan bizim/partimizin ne yapacağıdır. Sınıf mücadelesi ve devrimin görevlerinin açığa çıkarılması ve bu görevleri yerine getirecek bir şekilde donanmak, işte yönelimimiz budur ve kış sürecindeki yoğunlaşma ve çalışmalarımızın buna uygun olacağına inancımız tamdır.”

Nubar yoldaş, yıkma ve inşa etme dinamiğinin yalın kat kavranışıdır. Birey ve toplumsal mücadele ilişkisi sürecinin her aşamasında bu diyalektik ilişkinin oluşmasında, gerçekleşmesinde bilinçli ve sistematik bir hat oluşturmuştur. Karşısına çıkan sorunları, çelişkileri karşılarken neyi inşa edeceğini, etmesi gerektiğini bilerek yönelmiş ve yıkıcılığı ustaca kullanmıştır.

Nubar yoldaşta şekil bulmuş olan çözümler üretme, kafa yorma, devrimcilik iradesi, sadece bugüne ait sorunlara değil geleceğin sorunu olana da çözüm üretme iradesidir. Bir militan olarak konumlandığı sınıf mücadelesinin ilk anından, önderleşerek ölümsüzleştiği ana kadar bu iradeyi göstermek için çabalamıştır. Onda vücut bulan teorik ve pratik bütünlüğün ortaya çıkardığı proleter devrimcilik son ana kadar görevlerine dört elle sarılmayı yaratmıştır. Tasfiyeciliğin, silahlı mücadeleye karşı güvensizliğin, olmazlığın teorisinin azımsanmayacak düzeyde vuku bulduğu süreçte dahi partiyi kaostan çıkarmaya, sınıf mücadelesinin asli görevlerine yoğunlaşmasına çaba harcayan iradenin altına imza atmasını bilmiştir. Nubar yoldaş kendinden önce Proletarya Partisi'nde birikmiş deneyimi inancıyla harmanlamış, kendi pratiği ve deneyimle birleştirmiş ve komünist devrimci görevleri yerine getirmeye çalışmıştır. TKP/ML MK-SB'nin Nubar yoldaşın ölümsüzleşmesinin ardından ifade ettiği şu cümleler, verili koşullarda oynadığı tarihsel rolün özeti olmuştur. "Nubar yoldaşın ölümsüzleşirken aldığı tarihsel konumlanış partimizin çizgisinin en etkin, en kararlı ve sürükleyici birikim ve deneyimin toplamı olmuştur. O üstlendiği görevin tarihsel niteliğini kavrayarak, partinin ona verdiği önderlik rolünü tüm benliğinde hissederek yerine getirme çabası içinde olmuştur. Bu anlamda partimizle onurlanmış, partimizi onurlandırarak ölümsüzleşmiştir."

1. KONGRE ÇİZGİSİNDE GERILLA SAVAŞINDA ISRARIN VÜCUT BULMUŞ HALİ; NUBAR YOLDAŞ

Lenin yoldaş; "Bir devrimci ve bir sosyalizm yandaşı ya da genel olarak bir komünist olmak yetmez. Her belirli uğrakta, bütün zinciri tutmak ve sonraki halkaya geçişi sağlamca hazırlamak için kavranması gereken belirli halkayı bulmasını bilmek gerekiyor." diyordu. Ülkemizde devrim mücadelesi zincirinin en önemli halkasını savaş ve özelden gerilla savaşı oluşturmaktadır. Sınıf mücadelesinin her belirli uğrağında, genel tablo sınıf mücadelesinin aleyhine işlediği koşullarda ise ilk sorgulanan gerilla savaşı ve devrimci şiddet olgusu ol-

muştur. Nubar yoldaşın tarihsel bir rol üstlendiği, sınıf mücadelesinin bütünü olduğu kadar ona önderlik edecek olan Proletarya Partisi saflarında da tasfiyeciliğin etkisiyle buna yönelik aşındırma hamleleri karşısında, bu zincire bütün varlığıyla sarılmış ve ileri hamleler için can bedeli bir çaba harcamıştır. Tasfiyeci saldırı dalgasına karşı, "Örgütlenirken savaşmak, sa-

vaşırken örgütlenmek. Örgütlerken savaşmak, savaşırken örgütlemek" anlayışıyla, sürece önderlik görevini üstlenmiş, düşmanın yoğun imha saldırıları altında dahi bir an olsun taviz vermeyen bir çizginin temsilcisi olmuştur. Nubar yoldaş, düşmanın yoğun bir imha saldırısının yanında, ideolojik olarak gelişen tasfiye saldırısına karşı kolektif önderlik mekanizmasının savaş alanındaki yüzü olmuştur. Karamsarlık ve yılgınlık karşısında yönünü hep kolektifin önder bir parçası olarak harcadığı emeği, çabası ve katkısıyla şekillenen 1. Kongre kararları etrafında belirlemiş; savaşı geliştirmeyi ve güçlendirmeyi esas almış, taşıdığı misyon gereği hep bir adım daha ileriye hedeflemiştir. Savaşta ısrar ve irade gösteren bir çizginin temsilcisi olarak savaşın dinamiklerini, eğilimlerini ve sınıfsal-toplumsal

olarak yaratacağı etkiyi, ulaştıracağı sonucu kavrayarak konumlanmıştır.

Olmazlığın teorisine karşı proletaryanın bayrağını açıp nasıl daha ileri yol alınacağıyla uğraşmıştır. Temel aldığı referans ise şu olmuştur: "Partimiz, devrim stratejimiz olan Halk Savaşının proletarya önderliğinde, doğru bir şekilde kumanda edildiğinde mu-

tarafından doldurulmaya muktedirdir. Nubar yoldaşın, güç aldığı partisinin ideolojik sağlamlığı, kitlelere ve yoldaşlarına bağlılığıyla gerek fiziki gerekse de düşünsel olarak kendinden vazgeçmiş bir devrimci öze örülü, her badirede buralardan aldığı güçle sınanmış yaşamı bizlere ne yapmamız, yönümüzü nereye dönmemiz gerektiğini, nasıl yaşamamız ve nasıl düşünmemiz gerektiğini de salık vermektedir.

Her gelişme ve çelişme karşısında parti ile yürüme, kitlelerin gücüne güvenme, gerilla savaşına göre şekillenme iradesi, yaşadığı süre zarfında devrim için atan bir yürek ortaya çıkarmıştır onu. Nubar yoldaş kendi tarihini; iradesiyle, dünya görüşü ve aldığı tutumla yaşamın, mücadelenin ve koşulların karşısına çıkardığı şartları gözeterek belirlemiş ve sınıf mücadelesinin hizmetine sunmuştur.

Nubar yoldaş, yıkma ve inşa etme dinamiğinin yalın kat kavranışıdır. Birey ve toplumsal mücadele ilişkisi sürecinin her aşamasında bu diyalektik ilişkinin oluşmasında, gerçekleşmesinde bilinçli ve sistematik bir hat oluşturmuştur. Karşısına çıkan sorunları, çelişkileri karşılarken neyi inşa edeceğini, etmesi gerektiğini bilerek yönelmiş ve yıkıcılığı ustaca kullanmıştır. Sınıf mücadelesi içinde, onun sorunlarıyla kaynaşarak yakalanan bir gelişim, parti bilinci ve kavrayışıyla ilerlenen yol ve toplumsal devrimin gerekliliklerini benimseyerek yaratılan bir şekilleniş ve inşa sürecidir onun tüm yaşamı. Onun yürünecek yol ve inşa edilecek sürece dair berrak bir konumlanışı vardır. "Tarih ırmağı yanı başımızda akıp giderken ya onun içine dalacağız ya da kenarında susuzluktan öleceğiz. Mesele bana böyle geliyor." diyen net bir bakış açısı "Ve ona atlamak konusunda kendisinden yana bahaneler üretenlerle beraber yüzmeyi düşünmüyorum. Bulduğumuz pozisyon da bu tarihsel bir haksızlık olur..." (20 Ekim 2014 Yazdığı bir mektuptan...) diyerek varoluş zeminini güçlendiren, bu bakış açısıyla şekillendiren ve konum alan bir komünist çizgidir onun inşa ettiği. Tarih karşısında haksız olanı dışında tutan, tarihsel haklılığa kesin bir inançla konumlanmada te reddüt etmeyendir Nubar yoldaş.

zaffer olacağından şüphe duymamaktadır. Yaşadığımız sorunları, geliştiremediğimiz mücadeleyi bu stratejik hatta arama yerine bu stratejik hatta derinleşme, savaşın ve sınıf mücadelesinin sorunlarını bu genel siyasi çizgi etrafında, onu zenginleştirerek ve uygulanabilir kılarak şekil almak önemlidir." (TKP/ML 1. Kongre Belgelerinden)"

Savaş-siyaset ilişkisi içerisinde bilinç ve eylem diyalektiğiyle savaşa önderlik görevini üstlenmiş, gerilla savaşının yaşadığı açmazları, bu açmazlar karşısında üzerine düşeni yapmaya çalışmış ve harekete geçmiştir. Bu hareket içerisinde ölümü kucaklamış ve oynadığı misyona bağlı olarak büyük bir boşluk bırakmıştır. Nubar yoldaşın proleter devrimci yaşamı bu boşluğun nasıl doldurulacağını yığınla örneği ile doludur. Ve bu boşluk parti iradesi

başlangıcı 24. sayfadadır

söz konusu katliamların aktif kadrosu olan kimi faşist güçlerin anlamı daha farklıdır. Bu politikanın anlamı; Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Gazi'de ve birçok yerde en önde Alevileri katleden kişi ve grupları cemevlerinde yine Alevilere ağırlatarak Alevi inancını ve hareketini onursuz ve işbirlikçi bir kültüre sürüklemektir.

Benzer bir durum yine devlet için özel bir hedef olan Gazi Mahallesi için geçerlidir. Gazi Mahallesi'nde özellikle '95 ayaklanmasının ardından gelişen yıllarda devletin zor gücüyle cemevi üzerinde yaptığı baskılar bilinmiyor değil. Devrimcilerin cenaze törenleri bahane edilerek artırılan baskı ve saldırılarla Gazi'de polis, çetelerin ve düzen partilerinin hâkimiyetinin tesis edilmesi amaçlanıyordu. Onca katliam ve kuşatma politikasına karşın Dersim nasıl ki her dönem yeniden devrimci-demokratik bir hareketinin öznesi oluyorsa Gazi Mahallesi de Haziran/Gezi İsyanı ve Kobane Serhıldanı'nda görüldüğü gibi aynı niteliği gösteriyordu. Nitekim 15 Temmuz darbe girişimi esnasında Gazi'nin zırhlı polis araçlarıyla kuşatılması ve mahalleye polis eşliğinde silahlı faşist kitlelerin yürütülmek istenmesi devletin asıl amaçlarının de açık bir ifadesiydi. Biri silahlı ve faşist kimliği açık bu saldırıyla diğeri elinde çiçek, sahte gülümsemeler eşliğinde yapılan kurum ziyaretlerinin özünde bir farkı yoktur. Her ikisi de halkın devrimci, ilerici düşünce ve değerlerinin gelişim gösterdiği alanları asimile etmek, yozlaştırmak ve en önemlisi yok etmek istemektedir. Farklı olan sadece başvurulan yöntemlerdir.

FAŞİZMİN ÖZEL HEDEFLERİNDEN GAZİ MAHALLESİ'NDE HAYATA GEÇİRİLEN POLİTİKALAR

Hatırlanacağı gibi bundan birkaç yıl önce Gazi Cemevi'nde, Gazi Polis Karakolu'ndan polis amirlerinin, ilçenin MHP ve Ülkü Ocakları teşkilatlarından yöneticilerin katıldığı bir yemek organizasyonu yapılmış ve yemek öncesinde bu yemeği organize eden cemevi yöneticileri teşhir edilmiş ve cemevi önünde protesto örgütlenmişti. Söz konusu "misafirler" yukarıda anlattığımız tabloda olduğu gibi '95 Gazi Katliamı'nın sorumluları hatta bazı isimler boyutuyla birebir uygulayıcıydılar. Ülkü Ocakları yöneticisinin cemevi yöneticisine Osmanlı tuğrası hediye etmesi aslında amaçlanan şeyin de açık bir ifadesiydi. Bunun kabul edilmesi ise "düşkün"lüğün göstergesiydi. Durum bu kadar vahim bir hal almıştı.

İlerleyen süreçte buna benzer örnekler pek ortaya çıkmasa da yakın zamanda bu sefer İyi Parti üzerinden bir cemevi ziyareti organize edildi. Ve ne yazık ki söz konusu cemevi yönetimin-

de bulunan ve kendini devrimci-demokratik kimlikle tanımlayan kimi kişiler bu ziyarete engel olmak bir yana memnun ve mutlu pozlar vermekten de geri kalmadı. İyi Parti Sultangazi İlçe Teşkilatı'nın Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Gazi Şehitleri Cemevi'ne gerçekleştirdiği bu "ziyaret"in anlamı açıktır. Gazi Mahallesi tam da Alevi hareketinin içinden ve kendini devrimci-demokratik kimlikle tanımlayan güçlerle kurulan ilişkiler üzerinden dejenere edilmekte ve halkın ilerici değerleri tasfiye edilmektedir. Bir yanda polis ve çeteler bir yanda cami dernekleri, kimi muhtarlıklar ve gerici dernekler üzerinden örgütlenen işbirlikçi-kontra ağ diğer yanda ise her

türlü ilerici-demokratik kurumun içini boşaltan ilişkiler yumağı... Her birinin biçimi ve aktörleri farklı olsa da tüm bu politikalar aynı amaca; Gazi Mahallesi gibi mekânları tasfiye etmeye, faşizmin ve faşist partilerin hâkimiyetini tesis etmeye hizmet ediyor.

İYİ PARTİ'NİN TARİHİ ALEVİLER DE DAHİL OLMAK ÜZERE KATLIAMCILIKTIR

İyi Parti'nin tarihi MHP'nin ve Ülkü Ocakları'nın tarihidir. Ve bu tarih devlet içinde ve devlete uşaklık temelinde oluşmuş, halka dönük onlarca katliamın sorumlusu ve icracısı faşist-kontra bir tarihtir. Bugün İyi Parti'nin AKP-MHP kampında olmayıp CHP'yle bir kamp oluşturması; tamamen kendi iktidar ve çıkar hesaplarının bir sonucudur. Her iki faşist kamp da özünde aynı niteliktedir; diğer yandan İyi Parti dün neyse bugün de odur. Siyasi çıkarları ve seçim hesapla-

rı, bugün onu "kuzu postundaki kurt" rolüne getirirse de ne tarihin gerçeği ne de bu faşist güçlerin sınıfsal gerçeği değişmemiştir.

Başkanı Meral Akşener'in 'kişisel' tarihi bile İyi Parti'nin ne olduğunun açık kanıtıdır. Bilinmektedir fakat yine de hatırlatalım ki yolsuzlukların, çetelerin, faili meçhullerin ve katliamların damga vurduğu 90'lı yılların DYP'sinde yer alan Akşener, o dönem AKP'ye katılan ilk DYP'lidir de. Fettullah Gülen'i de övmekten geri durmayan bu faşist aktör, aynı zamanda Susurluk'ta açığa çıkan devlet-mafya ilişkilerinin üstünü kapatma göreviyle Mehmet Ağar'ın yerine İçişleri Bakanlığı'na getirilen bir devlet kadrosudur. Döne-

zellikle böylesi şovenist-kontra bir tarihe sahip faşist yapıların rahatlıkla girmesini, boy boy fotoğraflar vermesini ve en başta Alevileri aşağılamasını "normal" görmemeli ve göstermemelidir.

DEMOKRATİK ALEVİ HAREKETİ İLERİCİ BİR SOKAK VE KÜLTÜR HAREKETİDİR

Demokratik Alevi hareketi, bu dönemde özellikle kendi kurumları üzerinden etkisizleştirilmek ve devlete bağlanmak istenmektedir. Bunun bugünkü asıl aktörleri de CHP ve İyi Parti gibi faşist düzen partileridir. Cemevleri ve dernekler üzerinden belediyelerle, devlet kurumlarıyla kurulan maddi temelli ilişkiler, siyasi ve kültürel olarak da onların dümen suyuna girmenin aracı olmaktadır. Neticede parayı verenin amacı kendi düdüğünün çalınmasıdır. Özellikle seçim dönemlerinde yoğunlaşan bu maddi ve siyasi ilişkilerin, bugün "Millet İttifakı"nın kendince "iktidara hazırlandığı" koşullarda daha da yoğunluk kazandığı ortadadır. Bu ilişkilere karşı durmak, halkta ve özde Alevilerde söz konusu sinsi saldırıya karşı bilinç oluşturmak ise en başta devrimcilerin, komünistlerin bir görevidir.

Tarihine baktığımızda demokratik Alevi hareketinin inançlara eşitlik temelinde demokratik bir sokak ve kültür hareketi olduğu görülecektir. Büyük mücadelelerle tuğla tuğla örülen dernek ve cemevlerinden, baskı ve katliamlardan, milyonluk eylem ve mitinglerden geçilerek gelinmiştir bugünlere. Alevi hareketi, devrimci-demokratik bir çizgiyle halkın ilerici kültürünün geliştirildiği nice çabalarla; cemlerin, sazlı sözlü sohbetlerin, deyiş ve türkülerin, halk oyunlarının, tiyatroların vs. içinden geçmiş ve ezilen bir inanç olarak ülkedeki demokratik mücadelenin temel ayaklarından biri olmuştur. Ne var ki bugün çıkar ilişkileri içerisine çekilmekte, kimi yönetici ve dedeler eliyle satın alınmak istenmekte ve sadece ibadet kurumları olarak cemevlerinin içine hapsedilmek istenmektedir. Oysa Alevi inancını ve yolunu tanımlayan asıl öğelerde Pir Sultan'ın "Bozuk düzende sağlam çark olmaz." bilinci ve Dadaloğlu'nun "Ferman padişahın dağlar bizimdir." kararlılığı vardır. Bugün yeniden canlandırılması ve geliştirilmesi gereken de bu bilinç ve kararlılıktır. Alevi hareketini gerici-faşist güçlerin bir etkinlik sahası haline getirmek isteyen politikalara asla izin verilmemelidir. Alevi hareketini çürüten ve katliamcılarının "gönüllü" esiri haline getirmeye hizmet eden hiçbir pratiğe sessiz kalınmamalı ve her alanda buna karşı mücadele bilinci geliştirilmelidir. Bu görev dün olduğu gibi bugün de devrimcilerin ve tutarlı demokratların omuzlarındadır.

min Başbakanı Çiller ile özel kuvvetler üniforması içinde verdiği fotoğraflar hâlâ hatırlarda olan Akşener, aynı Çiller'in devlete bağlı çete ve kontracıları savunduğu "Bir ülke, millet ve devlet uğruna kurşun atan da kurşun yiyen de bizim için saygıyla anılır, onlar şerefli." sözlerinde olduğu gibi kendisi de o dönemden hiçbir hicap duymaz. 2016'da şunları ifade etmekten geri kalmaz: "Faili meçhullerin sorumlusu O'dur" diyorlar. Ne dersiniz deyin hepsi kabulümdür. Bu ülke için, bu milletin birliği beraberliği için bir şey yapılması gerekiyorsa yapmışım, sorumluluğumu da sonuna kadar alıyorum." Daha sonra MHP'li olan ve faşist-ırkçı söylemlerini hiç esirgemeyen Akşener'in ve partisi İyi Parti'nin tarihi bu kadar açıktır ve o tarih Alevilere uygulanan katliam, baskı ve asimilasyon politikalarıyla da doludur. Bu nedenle hiç kimse Alevi kurumlarına ve cemevlerine faşist güçlerin ve

DEMOKRATİK ALEVİ HAREKETİ'NİN FAŞİST DÜZEN PARTİLERİ ELİYLE YOZLAŞTIRILMASINA DUR DİYELİM!

Demokratik Alevi hareketi önemli bir eşikten geçiyor. Bu geçiş sürecinin ülke boyutunda faşist düzen partileri arasında yaşanan rekabetle de ilişkisi bulunuyor. Kendi içerisinde Alevi inancının tanımlanmasından dedelik kurumuna, cemevleri gerçeğinden demokrasi mücadelesine kadar birçok tartışma ve ayrışmanın yaşandığı Alevi hareketi, ciddi bir asimilasyon politikasının da hedefi durumundadır. Bugün özellikle faşist güçlerin düzenbaz kimi taktiklerine karşı bilinç ve mücadelenin geri kalması, Alevileri kendi hareketi ve kurumları içerisinde bir yozlaşmayla baş başa bırakıyor. Dün AKP'nin "Alevi açılımı" adı altında yürüttüğü politikaların bir benzeri bugün CHP ve İyi Parti eliyle yürütülüyor. Ve ne yazık ki Alevi hareketi içerisinde bu politikalara sadece düzen partilerinin tabanındaki güçler değil kendini 'devrimci-demokrat' kimlikle tanımlayan birtakım şahıs ve gruplar da ön ayak oluyor.

Hatırlanacağı gibi AKP'nin "açılım" politikasının gerçek yüzü bir süre sonra daha iyi anlaşılmalı; Cem Vakfı gibi devlet işbirlikçisi kurumlar aracılığıyla da işletilen bu dönem politikaları, "cami-cemevi" taktiklerine geçildiği, baskı ve ayrımcılığın arttığı, şovenizmin ve IŞİD zihniyetinin hâkim olduğu bir sürece evrilmişti. AKP'nin bu gerici politikaları ve genel olarak halka karşı

saldırganlığı Aleviler'de ciddi bir tepkinin gelişmesine de yol açmıştı. Ülkede ve bölgede yaşanan gelişmeler içerisinde AKP'nin gerici ve şovenist niteliğinin, başka bir deyimle de Alevi düşmanı politikalarının görülebilmesi görece daha kolay bir durumdu. Oysa bu dönem CHP'nin de AKP karşıtlığı üzerinden Alevi hareketi üzerinde çeşitli taktikler hayata geçirdiği bir dönemdi. Baykal döneminde yoğunlaşan ve daha sonra CHP'nin "normali" haline gelen sağa ve milliyetçiliğe yönelim politikası, Alevi hareketi içinde de Türk milliyetçisi ve devletçi bir çizgiyi geliştirmeyi hedefledi. Halkta ve özellikle Alevilerde, AKP'ye duyulan haklı tepki diğer faşist klikler eliyle demokratik değerlerde bir bilinç bulanıklığına ve çizgi kırılmasına dönüştürülerek Alevilerde ciddi gerilemelere neden oldu. Aleviler her dönem bütünde devlete ve devamında faşist kliklerden birine yedeklenmek istenirken özellikle devrimci mücadeleler ve Kürt ulusal mücadelesiyle yakınlaşmasının önüne geçilmek istendi. Devlet ve hâkim sınıf kliklerinin son dönemde bu politikalarında azımsanmayacak bir başarı elde ettiği bir gerçektir.

ALEVİ HAREKETİ İKİ FAŞİST KAMP ARASINDA KISKACA ALINMAK İSTENİYOR

Bugünkü koşullar düzen siyasetinin iki sağ ve faşist çizgi içerisinde kurumsallaştırıldığı, tüm halkın da bu iki çizgi ve kampa göre şekillendirildiği bir özellik arz etmektedir. Başkanlık sistemi üzerine yapılan değişiklikler devletin daha da merkezileşmesi anlamı taşıırken faşist düzen partilerinin "Cumhur İttifakı" ve "Millet İttifakı" olarak iki kampta toplanması da bu merkezileşmenin "siyaset sahnesini" ve "parlamento oyunu"nu şekillendirmektedir. Belirtmek gerekir ki devletin ve düzen siyasetinin merkezileşen ve kamplaşan bu yapısı, ekonomik ve siyasi krizlerin yarattığı ihtiyaçlarla şekillenmiştir. Ve bu ihtiyaçlar esas olarak halka dönük sömür, baskı ve saldırıların merkezileştirilmesinde anlam bulmaktadır. AKP ve MHP'de ifade bulan "Cumhur İttifakı"nın Aleviler için anlamı bugün çok daha açık ve bilinebilir bir durumdadır. Ancak CHP ve İyi Parti gibi faşist düzen partileri övgülünde aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Düzen siyasetinin halkta ve özeldede Alevilerde yarattığı siyasi bilinç bulanıklığı kullanılarak hükümete karşı Alevi dernekleri ve cemevlerinin kapıları diğer faşist partilere sonuna kadar açılmak istenmektedir. Dün ağırlıklı CHP nezdinde sergilenen bu sinsi ve gerici politika bugün onun temel ittifak gücü İyi Parti'yi de içerecek biçimde işletilmektedir.

Alt teşkilatlarıyla birlikte faşist düzen partilerinin Alevi kurumlarını ve cemevlerini ziyaretleri saymakla bitmez. Ancak bunlar içerisinde örneğin İyi Parti Başkanı Meral Akşener'in Dersim cemevi ziyareti özel önemdedi. Dersim gibi devletin '38 katliamına maruz kalmış, her dönem baskı ve katliam yaşamış, en önemlisi ise devrimci ve yurtsever mücadelelerle anılan bir coğrafyada, faşist bir parti olmakla kalmayıp birebir bu katliamların uygulayıcısı, kontra kadrosu olan güçlerin cemevini ziyaret etmesi özel bir anlam içerir. Bu sadece bir asimilasyon saldırısı değil aynı zamanda celladına boyun eğdirme saldırısıdır. Benzer bir durumu Nazimiye'deki Düzgün Baba Cemevi üzerine ortaya çıkan gerçeklerde de görmek mümkündür. Devletin faşist askeri ve kontra örgütlenmeleriyle iç içe geçmiş bir aşiret yapısı, burdan beslenen bir CHP ve AKP teşkilatlanması ve yine bu yapının bir parçası kılınmak istenen cemevi gerçekliği, Alevilere dönük saldırının mahiyetini de ortaya koymaktadır. Dersim'de Aleviler üzerinde valiler ve CHP üzerinden yürütülen gerici politikalar İyi Parti'nin de katılması bir yanı sıra normal karşılanabilir. Ne de olsa hepsi faşist güçlerden birini teşkil etmekte, aralarında nitel fark bulunmamaktadır. Ancak Aleviler için yine de ülkücü-kontra yapının ve

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

whatsapp yenedemokrasi17.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/ist İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20